

“SPĒKS IR – PRĀTA NEVAJAG!”

Saruna ar zvērinātu advokātu Bruno Libertu

NEESMU ŠEIT NĀCIS, LAI DOMĀTU...

Bruno Liberts: Vislielākās nelaimes sākas tad, ja negudru cilvēku ieceļ amatā, kur ir liela vara. Nāk prātā kādreiz krievu valodā teiktais: “*Сила есть – ума не надо!*” (“Spēks ir – prāta nevajag!”) Un tad ir baisi. Ja sabiedrība nonāk situācijā, ka tie, kuriem ir vara, pārstāj domāt, tad ir bezgala bēdīgi.

DDD: Vai, jūsuprāt, mēs esam nonākuši šādā stāvoklī?

B.L.: Man diemžēl jāteic, ka nevaru apgalvot pretējo – Latvijas sabiedrība atrodas šādā situācijā. Minēšu piemēru tiesību jomā. Pirms pusgada spēkā stājās Saeimas veiktie grozījumi vecajā padomju laika Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā. Tagad, rakstot apelācijas sūdzību, ir jāatsaucas, kādu pantu pirmās instances tiesa ir pārkāpusi, kādu vajadzīgo liecību nav izvērtējusi, utt.

DDD: Izklusās diezgan prātīgi. Kas tur slikts?

B.L.: Ja jūs neesat jurists, tad šādu apelācijas sūdzību 10 dienu laikā uzrakstīt nevarat. Un tas nozīmē – ja uzrakstāt, kā protat,

tad sanāk kopā trīs tiesneši jeb “troika” un visticamāk konstatē, ka apelācijas sūdzība nav uzrakstīta atbilstoši likuma prasībām. Visi trīs parakstās, atsakoties ierosināt apelācijas tiesvedību, un lieta darīta. Tātad nav nekādas tiesas, nekādas motivācijas, ir tikai mazs lēmumiņš – un viss. Viegļāk uzrakstīt, ka konkrētā apelācijas sūdzība neatbilst konkrētajam pantam... Turklāt pats

viņam jādodas uz tiesu un jālūdz no arhīva izsniegt šī dokumenta kopiju.

DDD: Un tādējādi spēkā stājas pirmās instances tiesas spriedums?

B.L.: Jā. Un nav iespēju tālāk pierādīt taisnību. Es nesen runāju ar deputātu Andreju Judina palīgu, kurš paskaidroja, ka šie likuma grozījumi ir veikti pēc Augstākās tiesas lūguma.

MAN ĻOTI SĀP, KA PIE VARAS UN LIKUMDOŠANAS IR CILVĒKI, KURI NEDOMĀ PAR NEATKARĪGU VALSTI. UN ŠĀDI GADĪJUMI, ARĪ JŪSU LIETA, LIECINA PAR TO, KA AR TĀM SMADZENĒM MUMS IR PAŠVAKI.

lēmumiņš, uz kura redzami trīs tiesnešu paraksti, netiek nosūtīts apelācijas iesniedzējam – viņš saņem vien paziņojumu, ka sūdzība ir atstāta bez izskatīšanas un lieta nodota arhīvā. Lūk, tas man liekas aizdomīgi. Turklāt šo paziņojumu visbiežāk paraksta tiesneša palīgs. Ja cilvēks grib redzēt, kas ir ierakstīts lēmumā,

DDD: Varbūt Augstākās tiesas tiesneši saskatīja trūkumu Administratīvo pārkāpumu kodeksā?

B.L.: Nu un tagad ir ļoti “uzlabota” sistēma! Es, būdams advokāts, redzu to šādi: viņiem vajag tādu pantu, viņi palūdz, un šāds pants tiek uztaisīts. Bet... kur mēs ejam? Tas nozīmē, ka likumus rakstām pēc konkrētas

cilvēku grupas vajadzībām. Faktiski samazinām viņiem darba apjomu – lai nav viņiem vairs tik daudz jādoma.

Atceros, kādreiz mūsu priekšnieks mēdza pārnest: “Ko tu dari, ka nemaz nedomā?” Un tad viņš saņēma atbildi: “Neesmu šeit nācis, lai domātu, bet strādātu, – jādoma ir tev!”

DDD: Tātad jādoma ir tam, kurš grib tikt attaisnots administratīvā pārkāpumā.

B.L.: Jā, viņam ir jādoma un jāmeklē advokāts, ja nespēj izdomāt. Bet tiesneši nav nākuši, lai domātu... (smejas).

Turpinājums 4. lpp.

SMADZENŅU DEGRADĀCIJA

Andrejs Sackēvičs

“PIESLĒGUMS INFORMĀCIJAI” DIENU UN NAKTI

Arvien biežāk un aizvien vairāk cilvēku sūdzas par smadzeņu darbības problēmām – par nemitīgi pieaugošu izklaidību (t.i., nespēju koncentrēt savu uzmanību, sakopot domas, lai atrisinātu kādus uzdevumus), par grūtībām atcerēties informāciju, par fizisku nespēju lasīt apjomīgus tekstus, nemaz nerunājot par grāmatām.

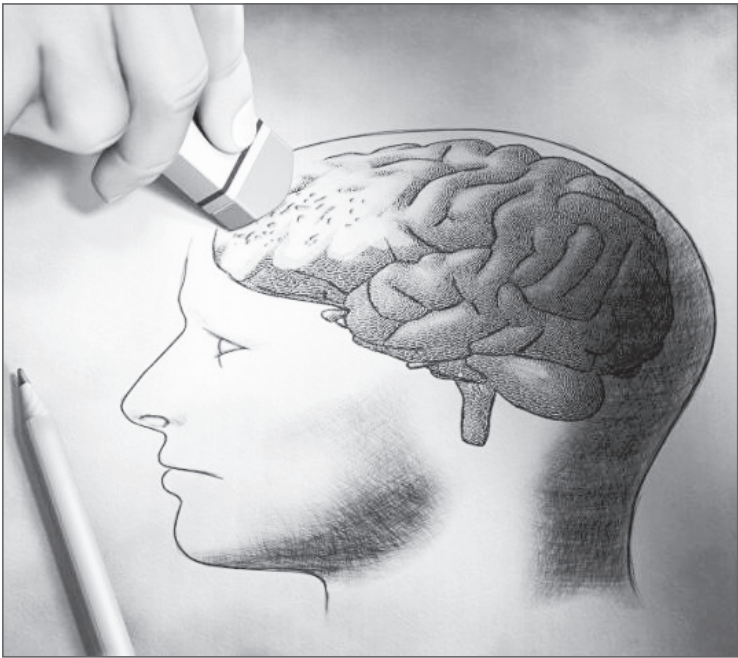
Viņi lūdz izrakstīt kaut ko smadzeņu darbības un atmiņas uzlabošanai. Lai cik paradoksāli tas liktos, esošā problēma ir raksturīga ne tikai un ne tik daudz veciem cilvēkiem, kuriem smadzeņu darbības pavājināšanās it

kā ir “pelnīta” vecuma dēļ, bet tieši vidēja gadagājuma un jauniekiem ļaudīm. Starp citu, daudzus pat neinteresē, kāpēc tas tā notiek – automātiski to noraksta uz stresa, noguruma, neveselīgas ekoloģijas un tā paša vecuma rēķina u. tml., kaut gan tas viss pat tuvu nav patiesais problēmas cēlonis. Manu pacientu vidū ir daudzi, kuriem ir krietni pāri 70 gadiem, bet viņiem vispār nav nekādu problēmu ne ar atmiņu, ne smadzeņu aktivitāti. Tad kas gan ir cēlonis?

Neskatoties uz visdažādākajiem minējumiem, cēlonis slēpjas tajā, ka neviens kategoriski nevēlas atsāties no tā saucamā “pieslēguma informācijai” dienu un nakti. Citiem vārdiem sakot, paātrināts savu smadzeņu funkciju zudums sākas kopš tā brīža, kad nolēmi pastāvīgi būt “uz sakariem”. Un nav nekādas atšķirības – vai to piespiedusi darba

specifika, slaustīšanās bezdarbībā vai arī elementāras bailes “nebūt limenī”, t.i., bailes tikt uztvertam par balto vārnu, par dīvaini sev līdzīgo vidē.

2008. gadā kļuva zināms, ka vidusmēra interneta lietotājs izlasa ne vairāk par 20 procentiem teksta, kas izvietots mājaslapā, un visādi cenšas izvairīties no apjomīgiem tekstiem! Speciāli pētījumi ir atklājuši, ka cilvēks, kurš ir pastāvīgi pieslēgts tīmeklim, tekstu nelasa, bet skenē kā robots – pagrābj no dažādām vietām atsevišķus informācijas gabalus, pastāvīgi lēkā no vienas vietas uz otru, bet informāciju vērtē vienīgi no pozīcijas “dalīties”, t.i., vai drīkst šo “atklāsmi” kādam pārsūtīt? Un nevis ar mērķi to apspriest, bet galvenokārt, lai izsauktu emocijas animētu “atraugu” veidā, ar īsām replikām un atsauksmēm SMS formātā.

Turpinājums 3. lpp.

MIGRĀCIJA UN POLITKOREKTUMS EIROPĀ

Dr.hist. Edvīns Šnore

Politkorektums ir lieta, kuru mēs arvien biežāk dzirdam pieņemam Rietumu publiskajā telpā – visbiežāk negatīvā nozīmē. Čīna ar politikorektumu bija, piemēram, Donalds Trampa viens no galvenajiem pirmsvēlēšanu saukļiem, kas daudziem par pārsteigumu ļoti labi rezonēja vēlētajos un nodrošināja viņam uzvaru vēlēšanās. “Jūs atkal varēsiet lietot sveicienu “Priecīgus Ziemassvētkus!”, “Season’s Greetings!”¹ vietā,” – tas bija Trampa teju vai visbiežāk paustais solījums.

Tas, ka politikorektums sāk iegūt jau groteskas formas, labi redzams ne vien Amerikā un Rietumeiropā, bet arī pie mums Latvijā. Piemēram, nesen Saeimā notikušajā konferencē par prezidenta institūcijas tiesiskajiem aspektiem viens no runātājiem atsaucās uz Satversmes tēviem un tūlīt arī pats sevi palaboja, ka politikorektāk laikam būtu lietot terminu nevis “Satversmes tēvi”, bet “Satversmes vecāki”. Tā lai neaizvainotu nevienu no trijiem “dzimumiem”.

Tomēr politikorektums ir kaut kas vairāk par šķietami jocīgu runāšanu un agrāk plaši lietotu terminu modernu pārfrazēšanu. Kā atzīst britu pētnieks Antonijs Brauns savā grāmatā “Loģikas atkāpšanās”, “politikorektums ir uzskatu un pieņēmumu sistēma, kas caurstrāvo daudzas mūsdienu dzīves jomas, tur savā varā publisko komunikāciju, nosakot, par ko var runāt un par ko nevar”. Viņaprāt, pēdējo pāris desmitgāžu laikā politikorektuma loma ir būtiski pieaugusi, un tas ir kļuvis par vienu no dominējošiem elementiem publiskajā diskursā ne tikai Lielbritānijā, bet visā Rietumu pasaulē.

UPURU RADĪŠANAS IDEOLOĢIJA

Zinātniskajā literatūrā politkorektums nav diez ko plaši pētīts, taču retajos pētījumos, kas par šo tēmu ir veikti, tiek secināts, ka politikorektuma saknes meklējamas marksismā. Varbūt tieši tāpēc politikorektuma ietekme postkomunistiskajās Austrumeiropas valstīs ir mazāka nekā Rietumos. Tie, kas dabūja baudīt PSRS ideoloģiju, labi atceras totalitārās sistēmas noteiktos nerakstītos uzvedības likumus, kuros pilsoņiem bija jāievēro, lai nezaudētu karjeru, labklājību un brīvību. Mājās runāja vienu; darbā un uz ielas – citu. Austrumeiropieši šo uzspiesto pašcenzūru jau vienreiz ir piedzīvojuši. Iespējams, ka tieši tāpēc šodien politikorektums nav īpaši populārs šajā Eiropas daļā.

Tiek uzskatīts, ka modernais politikorektums dzimis 1945. gada pavasarī uz sagrautās Berlīnes drupām. Bija sakauta un iznīcināta Hitlera Vācija un līdz ar viņu arī nacistiskā ideoloģija, kas sludināja rasismu un kuras vārdā bija nogalināti miljoniem cilvēku.

Likumsakarīgi, ka jaunā pēckara Eiropas ideoloģija veidojās kā tiešs pretmets nacismam. Pēc formas ne mazāk ekspresīva un bezkompromisa, taču pēc satu-

ra pilnīgi pretēja. Brauns politikorektumu formulē šādi: “Tā ir ideoloģija, kas izdala zināmas cilvēku grupas kā upurus, kuri jāsargā no kritikas, un kas saviem sekotājiem liek apzināties, ka citāds viedoklis nav pieļaujams.”

Citiem vārdiem sakot: tolerances iedzīvināšana caur netoleranci pret tiem, kas iebilst.

Praktiski tas izpaudās tādējādi, ka atsevišķas tēmas pēckara Eiropas publiskajā diskursā tika pēc būtības tabuizētas.

Migrācija bija viena no šādām tēmām. Jeb pareizāk – iebilšana pret migrāciju. Tā tika iztulkota kā iebilšana pret citas ādas krāsas un rases cilvēkiem un automātiski sasaistīta ar to, ko savulaik sludināja nacisti! Šādā situācijā jēgpilnas debates par migrācijas problēmu pēckara Rietumeiropā faktiski nebija iespējamas. Neviens nevēlējās tapt nosaukts par nacistu, riskēt ar savu karjeru un reputāciju.

PAUELAM BIJA TAISNĪBA

Viens no retajiem Eiropas politiķiem, kuram pietika drosmes skaļi runāt par migrācijas draudiem vēl tad, kad problēma bija pašā sākuma fāzē, bija britu konservatīvais politiķis Īnoks Pauels. Vēsturē iegājusi viņa 1968. gada 20. aprīlī Birmingemā teiktā runa, kas šodien pazistama ar nosaukumu “Asiņu upes”. Tajā Pauels brīdināja par nekontrolētās imigrācijas dramatiskajām sekām. Pauels pareģoja imigrantu kopienas pieaugumu līdz vienai trešdaļai līdz gadsimta beigām, par ko tika plaši izsmiets tā laika presē. Pauels patiešām kļūdījās. Šodien imigrantu kopiena Birmingemā, kur izskanēja slavenā runa, ir nevis trešdaļa, bet vairāk nekā 40 procenti, un lielākā daļa no bērniem ir reģistrēti kā musulmaņi.

Jau nākamajā dienā pēc nepolitikorektās runas Pauels tika atbrīvots no amata Konservatīvo ēnu kabinetā. Viņš bija pārkāpis nerakstīto politikorektuma robežu, iebilstot pret citas ādas krāsas imigrantu masveida ieceļošanu. Publiskā Pauela nosodišana bija vēl viens apliecinājums, ka jebkāda diskusija par imigrāciju faktiski nebija iespējama, un gadu desmitiem tādas arī nenotika – ne tikai Lielbritānijā, bet visā Rietumeiropā, jo īpaši Vācijā un Austrijā, kur kolektīvā vainas apzīņa par nacistu noziegumiem pilnībā paralizēja atklātu viedokļu apmaiņu imigrācijas jautājumos.

Amerikāņu zinātnieks Glens Lourijs savā darbā “Pašcenzūra publiskajā diskursā” raksta: “Sabiedrības var uzņemt kursu, kam var būt traģiskas sekas un kuru daudzi varbūt jau no paša sākuma uzskata par nepareizu, taču tas ir kurss, kuru nedrīkst kritizēt.” Un tāpēc tas neapturēts, lēni kā upe turpina plūst pretī bezdibenim.

Tieši tā tas notika ar masu imigrāciju Eiropā. Kritikas un diskusijas nebija. Problēma netika atzīta. Un, ja nav problēmas, tad nav arī risinājuma. Process tika atstāts pašplūsmā, imigrantu skaits turpināja pieaugt, bet viņu integrācija faktiski nenotika. Sociālās un etniskās problēmas arvien samilza, bet politikorektuma uzspiestā pašcenzūra

tās nelāva risināt.

Latviešiem, kas dzīvojuši PSRS okupācijā, šī ir visai pazīstama aina. Kaut ko līdzīgu – tikai daudz skarbākā veidā un totalitārās sistēmas izpildījumā – piedzīvoja arī okupētā Latvija. Masveida kolonizācija un forsēta cittautešu imigrācija, bija viena no galvenajām, ja ne pati galvenā okupētās Latvijas problēma gadu desmitiem. Taču par to nedrīkstēja runāt. Kur nu vēl iebilst.

TERMINU POLITKOREKTĒŠANA

Es nezinu nevienu latvieti, kuram būtu patīcis, ka šeit, Latvijā, masveidā ieceļoja krievu kolonisti. Tautā valdīja vispārēja neapmierinātība ar notiekošo, kā rezultātā padomju gados vārdam “krievi” latviešu valodā pat izveidojās negatīva konotācija, kas nekad iepriekš nebija bijusi. Tamdēļ politikorekti kļuva lietot apzīmējumu “krievu tautības cilvēki”, nevis “krievi”. Tas nedaudz humanizēja okupācijas varas uzspiestos imigrantus. Interesanti, ka šī padomju politikorektoru ieviestā prakse ir saglabājusies vēl šodien. Visas tautas ir pieņemts saukt vārdos: igauņi, lietuvieši, amerikāņi, bet krievus (sevišķi Latvijā mītošos) vēl joprojām visbiežāk dēvē par “tautības cilvēkiem”, tādējādi demonstrējot, ka runātājs nav domājis neko negatīvu.

Terminoloģijai ir būtiska loma politikorektajos vēstījumos. Uzņemot “kara bēgļus” un uzņemot “ekonomiskos migrantus” ir divas dažādas lietas. Ne tikai morāli, bet arī juridiski tās ir divas dažādas situācijas. Kara bēgļu uzņemšanu nosaka Ženēvas konvencija. Ielaist savā mājā vajāto, kuram draud briesmas, kā morālu pienākumu uztver vairums kristīgajās tradīcijās augušo eiropiešu.

2014. un 2015. gadā, kad mūsu kontinentu sasniedza pēdējā laikā lielākais migrantu pieplūdums, Eiropas politikorektie politiķi un plašsaziņas līdzekļi visbiežāk lietoja terminu “bēgļu krīze”. Tādējādi sabiedrībai radot maldīgu iespaidu, it kā vairums no pārceļotājiem būtu Sirijas kara bēgļi. Vēlāk gan izrādījās (un Eiropas Komisija to atzina), ka vairums bija ekonomiskie migranti no valstīm, kurās nav kara, tostarp ievērojama daļa no Eiropas Savienības kandidātvalstīm Balkānos.

Spiežot pēc saviem novērojumiem EDSO Parlamentārajā Asamblejā un citos starptautiskos forumos, aizvadītajā gadā terminu “bēgļu krīze” pamazām nomainīja termins “migrācijas krīze”, kas jau adekvātāk atspoguļo reālo problēmu un iezīmē arī atbilstošus risinājumus.

MEDIJU LOMA

Centrālā loma politikorekto nostādņu propagandēšanā arvien ir bijusi plašsaziņas līdzekļiem. Piemēram, padomju gados, neskatoties uz tautas urdošo neapmierinātību ar migrantu ieceļošanu, prese un kinožurnāli attēloja pavisam citu ainu. Krievi un latvieši roku rokā draudzīgi cēla komunismu un avižu slejās tikai pauda prieku, ja republikā iera-

Edvīns Šnore:
“ES NEZINU NEVIENU LATVIETI, KURAM BŪTU PATĪCIS, KA ŠEIT, LATVIJĀ, MASVEIDĀ IECEĻOJA KRIEVU KOLONISTI. TAUTĀ VALDĪJA VISPĀRĒJA NEAPMIERINĀTĪBA AR NOTIEKOŠO, KĀ REZULTĀTĀ PADOMJU GADOS VĀRDAM “KRIEVI” LATVIEŠU VALODĀ PAT IZVEIDOJĀS NEGATĪVA KONOTĀCIJA, KAS NEKAD IEPRIEKŠ NEBIJA BIJUSI. TAMDĒĻ POLITKOREKTI KĻUVA LIETOT APZĪMĒJUMU “KRIEVU TAUTĪBAS CILVĒKI”, NEVIS “KRIEVI”.”

dās arvien jauni un jauni biedri no plašās padomju dzimtenes.

Kaut ko līdzīgu mēs redzam arī politikorektajā Eiropā šodien. Antonijs Brauns raksta: “Plašsaziņas līdzekļi, īpaši BBC, pieturās pie politikorekta izteiksmes veida, jo tas pasargā no kritikas. BBC var bezgalīgi propagandēt masu imigrāciju, kaut arī tas ir pretrunā ar BBC klausītāju – abonentmaksas maksātāju – vairuma gribu.”

Latvijas sabiedriskais medijs (Latvijas Televīzija, Latvijas Radio – “DDD” piez.) šajā ziņā īpaši neatšķiras. Lai arī 2015. gadā aptaujas rādīja, ka tautas lielākā daļa negatīvi raugās uz imigrantu uzņemšanu, klausoties sabiedriskā mediju, tāds iespaids neradās, jo tur pārsvarā skanēja imigrāciju atbalstošais viedoklis. Turklāt tos, kuri iebilda pret migrantu uzņemšanu, Latvijas sabiedriskā medija žurnālisti, piemēram, Edgars Kupčs, bez mazākās aiztures “LSM.LV” slejās rupji gānīja “pēdējiem vārdiem”.

Šādi izpaudās klasisks politikorektums – jeb tolerances sludināšana caur netoleranci pret tiem, kas atļaujas iebilst. Britu žurnālists Džons Midglejs (John Midgley) šajā sakarībā raksta: “Politkorektums praksē novērojams, kad kāda neliela grupa vēlas uzspiest savus uzskatus vairākamam, rēķinoties, ka vairākums klusēs un neiebildīs.”

Pēdējā laikā gan redzam, ka vairākums tomēr sāk iebilst. Gan Eiropā, gan Amerikā. Riski sabojāt reputāciju un karjeru vēl joprojām saglabājas, taču, par spīti

tam, cilvēki arvien skaļāk sāk protestēt. Kas tad ir noticis?

LIKMES KĻŪST PĀRĀK AUGSTAS

Notikuši ir terorakti Parīzē, seksuālā uzbrukums Ķelnē, izvarošanas Malmē, slepkavības Freiburgā, uzbrukumi Briselē un tā tālāk, un tā tālāk. Vardarbība un noziedzība pēc masveida imigrācijas ir pieaugusi. Ārkārtīgi nepolitikorekts secinājums. Taču, kā atzīst jau iepriekš citētais Brauns: “Politkorektums ir lukss, kuru var atļauties tikai droša sabiedrība. Politikorektuma galvenais ienaidnieks ir sabiedrības bažas par savu ievainojamību. Kolīdz cilvēki jūtas nedroši, viņi arvien aktīvāk pretojas politikorektuma ākstībām, tāpēc, ka likmes kļūst pārāk augstas.”

Tieši tas tagad notiek Rietumeiropā. Neērto faktu slēpšana un izlikšanās nav tuvinājusi problēmas risinājumu. Pie šīs atziņas šodien nonāk arvien vairāk eiropiešu. Kaut kad šī atziņa droši vien sasniegs ikvienu. Bet, kad tas būs un vai nebūs par vēlu, lai masu imigrācijas sekas vispār varētu vairs atrisināt, saglabājot Eiropas civilizāciju, – to mēs nezinām. To rādīs laiks.

Referāts nolasīts zinātniskajā konferencē “Starpkultūru komunikācija: Āzija–Eiropa–Latvija” Latvijas Universitātē, 2017.gada 7. februārī

¹ “Sveiciens svētkos!”

SMADZENU DEGRADĀCIJA

Turpinājums no 1. lpp.

“PAR DAUDZ BURTU – NEPIEVARĒJU”

Izpētes gaitā noskaidrojās, ka mājaslapas internetā, kā jau tika minēts, netiek lasītas, bet virspusēji apskatītas pēc šablona, kas atgādina latīņu “F” burtu. Lietotājs iesākumā pārlasa vietnes lapas dažas pirmās teksta satura rindas (nereti pat pilnībā – no sākuma līdz galam), pēc tam pārlec uz lapas vidu, kur atkal palasa dažas rindas (jau pavirši, neizlasot rindas līdz galam), bet pēc tam ātri nolaižas pie pašas lapas apakšas – paskatīties, “ar ko lieta beidzās”.

SPECIĀLI PĒTĪJUMI IR ATKLĀJUŠI, KA CILVĒKS, KURŠ IR PASTĀVĪGI PIESLĒGTS TĪMEKLIM, TEKSTU NELASA, BET SKENĒ KĀ ROBOTS – PAGRĀBJ NO DAŽĀDĀM VIETĀM ATSEVIŠKUS INFORMĀCIJAS GABALUS, PASTĀVĪGI LĒKĀ NO VIENAS VIETAS UZ OTRU, BET INFORMĀCIJU VĒRTĒ VIENĪGI NO POZĪCIJAS “DALĪTIES”, T.I., VAI DRĪKST ŠO “ATKLĀSMI” KĀDAM PĀRSŪTĪT?

Tāpēc visefektīvākais informācijas pasniegšanas paņēmiens ierindas interneta lietotājam ir tās atspoguļošana apgāztas piramīdas veidā (t.i., pēc principa “jo zemāk, jo mazāk”), noteikti izceļot atslēgvārdus (lai informācijas lietotāji saprastu, kas ir svarīgs, bet kas – ne visai) un risinot ne vairāk kā vienu domu rindkopā. Tikai tā var aizturēt uzmanību lapā maksimāli ilgi. Taču, ja, virzoties pa lapu uz leju informācijas blīvums nemazinās, bet taisni otrādi, kas ir vēl sliktāk, pieaug (kā, piemēram, šajā rakstā), tad tādās lapās aizkavējas vien niecīgs daudzums cilvēku.

Mans personiskais viedoklis ir šāds.

Internets ir reālas narkotikas. Bet kas ir narkotikas? Tā ir pilnīgi bezjēdzīga lieta, bez kuras jebkurš cilvēks var brīnišķīgi dzīvot līdz tam brīdim, kamēr nepamēģina. Bet kad pamēģina, tad izveidojas atkarība uz visu atlikušo mūžu – narkomānija nav ārstējama.

Par informācijas uztveres problēmām sūdzas visu rangu un specialitāšu cilvēki – sākot ar augsti kvalificētiem universitāšu profesoriem, beidzot ar veļas mašīnu apkopes servisa darbiniekiem. Līdzīgas sūdzības īpaši bieži var dzirdēt akadēmiskajā vidē, t.i., no cilvēkiem, kuri darbības jomas dēļ ir spiesti cieši un katru dienu komunicēt ar citiem (mācīt, lasīt lekcijas, pieņemt eksāmenus utt.) – viņi vēsta, ka jau tā zema lasītprasmes un informācijas uztveres līmenis tiem, ar kuriem viņiem nākas strādāt, katru gadu krītas.

Lielākā daļa cilvēku izjūt milzīgas grūtības lasīt lielus tekstus, nemaz nerunājot par grāmatām. Pat blogu publikācijas, kuru izmērs ir lielāks par trim četrām rindkopām, lielākajai daļai jau liekas pārāk grūtas un uztverei mokošas, tāpēc tās šķiet garlai-

cīgas, kas nav pat elementāras iedziļināšanās vērtas. Diezin vai atradīsies cilvēks, kurš nav dzirdējis populāro tīmekļa teicienu “par daudz burtu – nepievarēju”, ar kuru parasti atbild uz uzaicinājumu izlasīt kaut ko garāku par pārdesmit rindām. Sanāk apburtais loks – rakstīt daudz nav jēgas, jo to gandrīz neviens nelsīs, bet sniegtās informācijas vai domas izklāsta apjoma saīsināšana noved pie vēl lielākas ne tikai lasītāju, bet arī rakstnieku domāšanas noplicināšanās. Tā rezultātā iegūstam to, kas mums jau ir, – masveida notrulināšanos.

KĀ APSTĀDINĀT NOTRULINĀŠANĀS PROCESU?

Pat cilvēki ar (kādreiz) labu lasītprasmi atzīst, ka pēc veselas dienas, kad ir nācies mētāties pa internetu un lavierēt starp desmitiem un simtiem elektronisko vēstule, viņi pavisam fiziski vairs nevar uzsākt lasīt pat ļoti interesantu grāmatu, jo pat tikai vienas lappuses izlasīšana kļūst par īstām mocībām.

Lasīšana “neiet” galvenokārt vienkārši tāpēc, ka:

a) nesanāk piespiest sevi skenēt tekstu, meklējot tajā atslēgvārdus;

b) pavisam nesanāk apgūt sarežģīto sintaksi, kas raksturīga lielākajai daļai klasiskiem, saturiski augstiem vai zinātniski piesātinātiem darbiem, bet kas pilnībā izpaliek telegrāfiskajā “SMS atraugu” apmaiņā.

Tā rezultātā vienu un to pašu teikumu nākas pārlasīt vairākas reizes! Godīgi cilvēki tā arī atklāti pasaka: es pats/patī sev riebjos.

Bet tas nebūt vēl nav viss. Pastāvīgā pieslēguma internetam dēļ strauji pasliktinās tādas cilvēka prasmes kā spēja atgriezties pie reiz apgūtās informācijas, analizēt lasīto un piesaistīt iztēli. Vēl sliktāk ir tas, ka 80 procentos gadījumu, cilvēki iegriežas sociālajos tīklos pēc apšaubāmām izklaidēm, kur smēlas informāciju, kurai ir ne tikai nulles vērtība, bet tā ir arī antikulturāla.

Lielākā daļa cilvēku (īpaši jaunieši) ir tik ļoti piesaistīti saviem gadžetiem (elektroniskām ierīcēm, to palīgierīcēm, rīkiem – tulk. piez.), ka tad, ja draud palikšana bez pieslēguma tīmeklim kaut uz vienu dienu, izjūt ne tikai psiholoģisku nomāktību, kas robežojas ar paniku, bet pārdzīvo arī reālas “lomkas” (ķermeņa krampji, trīce – tulk. piez.), kādas

nomoka narkomānus. Neticiet? Izslēdziet savu “ziepju trauku” (viedtālruni – tulk. piez.) PILNĪBĀ un pamēģiniet iztikt bez tā kaut 2–3 dienas.

Pastāv uzskats, kuram es pilnībā piekrītu, proti, ka spēja efektīvi uztvert sarežģītus tekstus, lasīt sarežģītu literatūru drīzumā kļūs par elitāru privilēģiju, kas pieejama tikai īpašai cilvēku kastai. Šī ideja nav jauna, jo vēl Umberto Eko romānā “Rozes vārds” piedāvāja ielaist bibliotēkās tikai tos, kuri prot un ir gatavi pieņemt sarežģītas zināšanas. Bet pārējie būs spējīgi izlasīt tikai izkārtnes un interneta sociālajos tīklos izvietoto.

Īsāk sakot, nekādas tabletes, nekādas pārtikas piedevas, nekādas diētas, nekādi smadzeņu uzlabotāji u.tml. nespēj apstādināt smadzeņu degradāciju. To apstādināt var tikai viena lieta – jāpārstāj iesaistīties visdažādāko informatīvo mēslu apstrādes sistēmā un katru dienu pielādēt smadzenes ar tā saucamo “vērtīgo informāciju”. Šis process ir ārkārtīgi sarežģīts, bet daudziem cilvēkiem vispār nav izpildāms. Daudziem, kā saka, vilciens jau ir aizgājis.

JĀIEMĀCAS LASĪT GRĀMATAS!

Vēlreiz īsumā
1. Gadžeti, kas nodrošina pastāvīgu jūsu pieslēgumu informācijai/internetam – viedtālruni, planšetes utt., bez kuriem jūs tagad nevarat aiziet pat uz tualeti, – praktiski pataisa jūs par debīlīki ar kūtrām, apātiskām smadzenēm, kas knapi spēj kaut ko izprast, kurš nespēj domāt un analizēt. Taču kā jebkurš narkomāns jūs, protams, esat pārliecināti par pretējo – par to,

ka šie “ziepju trauki” jūsu dzīvi padara nereāli košu, piesātinātu, ērtu u. tml., bet jūs personīgi par “ļoti attīstītu individualitāti”, kas vienmēr par visu ir informēts.

2. Pateicoties šīm iekārtām, jūsu smadzenēs visu diennakti nepārtraukti ieplūst visdažādākie atkritumi, kas aizsērņo jūsu “klāja datoru” tik ļoti, ka jūs vairs derat tikai visprimitīvāko, zemas kvalifikācijas darbu veikšanai. Jūs nespējat nedz sakarīgi runāt, nedz rakstīt, nedz lasīt – jūsu runa ir neveikla, pinas un to pārpludina parazitvārdi. Stāstot kādam par kaut ko, jūs ar grūtībām piemeklējat pareizos vārdus, bet, uzklusot kādu, ātri zaudējat sarunas pavedienu un sākat garlaikoties un žāvāties. Rakstīt jūs nevarat, jo gandrīz katrā vārdā ieviešat kļūdu, bet, kā lietot interpunkcijas zīmes, nezināt pat aptuveni. Toties jūs veikli taisāt pašinūs (un tamlīdzīgus atkritumfoto) un klauvējat kādam caur “Viber” vai “WhatsApp”.

3. Īsāk sakot, ieklausieties sliktās ziņas: mobilo sakarus vajag izmantot tikai un vienīgi ĀRKĀRTAS gadījumos. Piemēram, jūs esat atbraucis uz nepazīstamu pilsētu un nevarat atrast sagaidītāju – noteikti vajag piezvanīt. Vai arī jūs kavējat svarīgu tikšanos – tiešām vajag piezvanīt. Tātad vajag noskaņot jūsu gadžetu tikai jums nepieciešamās profesionālās vai darījumu informācijas saņemšanai vai nodošanai. Bet pārējā laikā jūsu gadžetam ir jābūt IZSLĒGTAM. Es varu iedomāties, cik jums kļūst neomulīgi tikai no vienas domas par to.

4. Ir jāsapratavojas, ka visi jūsu apkārtējie jūs, maigi izsakoties, nesaprātis – jums teiks, ka jums “visi nav mājās”, jūs esat pavisam “nojūdzies”, “ku-kū”, ka jums ir “aizbraucis jums” u.tml. Uzspļaut un izsmērēt! Atcerieties,

Mēs esam izskaloto smadzeņu paaudze.

jūs esat informatīvā uzbrukuma objekts un jums ir jāaizstāvas. Kā teicis “CBS News” prezidents Ričards Selants: “Mūsu darbs ir pārdot cilvēkiem nevis to, ko grib viņi, bet to, ko vajag mums.”

5. Un, visbeidzot, jums no jauna ir jāmacās lasīt grāmatas. Īstas papīra grāmatas – saprotiet? Neskatīties stundām ilgi ar pārgurušām, aizmiglotām acīm savā “ziepju traukā” ar ekrānu, bet lasīt grāmatas! Nebūs viegli, bet pamēģiniet. Nevajag sevi piespiest ar varu – pirmajā dienā izlasiet pusi lappuses, nākamajā dienā – veselu lappusi, trešajā dienā – pusotru lappusi utt. Ņemiet vērā, ka organisms tam visādi pretosies – metīsies nelabums, laužīs un vilks nodarboties ar vienalga ko citu, lai tikai nevajadzētu sasprindzināt smadzenes.

Avots: <http://www.trinitas.ru/rus/doc/0235/002a/02352a67.htm>

Tulkoja Vita Ņikitina

VAI BIĻETE UZ KĀRTĒJĀ “TITĀNIKA” REISU?

Vilnis Eisters, bijušais kuģa kapteinis

Kāds neapskauzams liktenis Baltijas tautām! Būt lieciniekiem, līdzdalībniekiem un, visbeidzot, pat ekskluzīviem vaininiekiem. Dažādu “Titāniku” vadītāji nekad nav bijuši mūsu tautu draugi – tikai liekulīgi laupītāji un iznīcinātāji. Bet tad, kad paši nogremdē savu “Titāniku”, tie apvienojas vienā frontē, lai kopīgi notušētu patiesību.

Kad paši nolaida dibenā savu “Svēto Rossiju”, tad vainoja latviešu strēlniekus. Vēlāk vainoja Baltijas ceļu, pa kuru maršējot naciķi un krievu apspiedēji, kas apbērējuši jau otro impēriju 20. gadsimtā. Šodien, kad sasvērīes kārtējais – nu jau Rietumu – “Titāniks”, mums atkal būs jāpiedalās “pasaku zemes” bērēs. Vēl samērā nesen, kad izplēnēja “sarkanā pasaku zeme”, baltiešu pūlis kā apjucis skandināja un bija ar mieru, skriet jaunajā “sapņu valstībā” Eiropā – kaut ar basām kājām. Tikai kājeles izrādījās par īsu un svistošas, lasot bekas un “klinerējot” eiro-izdzimtenu mēslus...

TIKMĒR LATVIEŠI GAIDA...

Latviešiem, kuri pabija divos “Titāniku” bojāejas kulminācijas punktos, ir nācies veidot valdību no pirmās klases pasažieriem, no kleptokrātijas “varrenajiem”. Viņi vienmēr jūtas komfortabli šo iznīcinātāju biznesu projektos: zog paši un ļauj zagt saviem klientiem, sev vēlamajā virzienā pakļaujot tautiešu prātus! Praviešu ierašanās iespējāmība, viņuprāt, nav vērā ņemams fakts, jo tauta ir novesta līdz patiesības redzēšanas un zināšanas vēlmes trūkumam.

Vai mēs jutamies kā Eiropas saimē atgriezušies pilnvērtīgi locekļi? Nezin vai! Mēs esam kā uz pārbrauktuves starp Krievijas un Eiropas Savienības barbarismu. Un mēs visu laiku kaut ko gaidām... ka kāds mūs izglābs. Gaidīt jau varam, bet vai šādi tiek atrisinātas problēmas, kas saistītas ar kaimiņos dreifējošiem “Titāniem”? Vai Krievija un Eiropa ir atvainojušās un samaksājušas Baltijas tautām par 20. gadsimtā pastrādātajiem noziegumiem? Nē, jo mēs esam viņu biznesa projektā, lai izmantotu mūsu duālo stāvokli.

Latvijas valstsvīriem nepietiek drosmes un gribas, lai sistemātiski atgādinātu Eiropai un Krievijai par viņu noziedzīgo uzvedību pret latviešu tautu. Taču daudziem latviešiem bija un ir drosme to atgādināt, bija drosme stāties pretī pārspēkam, atdot dzīvību, bet daudziem – izdzīvot, nezaudējot latviešu pašlepnumu. Bijušais ASV prezidents Bils Klintonš pie Brīvības pieminekļa teica vārdus: “Jūs cīnījāties pret svešu varu, okupācijas varu!” Paldies valstsvīram par vārdiem! Taču darbi? Arī ASV piedalījās Potsdamas un Jaltas konferencēs...

Turpinājums 8. lpp.

“SPĒKS IR – PRĀTA NEVAJAG!”

Turpinājums no 1. lpp.

NACIONĀLAIS NAIDS – KAS TAS TĀDS?

DDD: Tajā, ko teicāt, es redzu gan labo, gan sliktu. Labi ir tad, ja cilvēks, kurš izdarījis kādu pārkāpumu, ātrāk saņem adekvātu sodu, lieki nenoslogojot tiesas. Taču slikti ir tad, ja šis cilvēks šo pārkāpumu nav izdarījis, bet viņam ir jādomā, kā to ar likuma normām pamatot tiesai... tā tad viņam ir jāpierāda savs nevainīgums.

Bruno Liberts: Tā tas ir, jā.

DDD: Ar līdzīgu problēmu ir saskāries biedrības “Latvietis” dalībnieks Leonards Inkins, kuram jūs esat advokāts. Šoreiz tas ir vēl nopietnāk – šī nav administratīvā pārkāpuma, bet gan krimināllieta “noziegumā pret cilvēci”. Leonardam tiek inkriminēta nacionālā naida kurināšana.

B.L.: Ja kādu grib apsūdzēt par nacionālā naida kurināšanu, tad es ieteiktu palasīt speciālus tiesas nolēmumu apkopojumus, kuros tieši skaidrots, kā tas nacionālais naids tiek “kurināts”. Šajā vārdu kopumā mēs jau dzirdam terminu “nacionālais naids”. Tātad ir jābūt naidam!

Ja gribam pret kādu, mūsaprāt, nelabu kaimiņu vai citu konkrētu cilvēku, cilvēku kopu vai partiju vērst naidu un sakām, ka viņi ir jāsīt nost, tad jau runa nav vairs par naidu, bet par mudināšanu uz slepkavību. Naidis būs tikai tad, ja es to pats jūtu pret kādu cilvēku; savukārt, ja es aģitēju arī citus just naidu pret viņu, tad tā jau ir naida “kurināšana”. Tomēr ir jājauc, kāpēc kāds cilvēks man nepatīk, ko tad viņš tādu ir izdarījis un vai tas uzreiz ir naidis, ja saskatu, ka viņš ir nelietis? Lūk, un nacionālā naida gadījumā faktiski man būtu jāuzskata, ka kāda nācija – visi tai piederīgie cilvēki bez izņēmumiem – ir ļoti slikta, tādēļ nīstama.

DDD: Tātad pasaulē ir kāda nācija, kurā piedzimst un izaug tikai un vienīgi nelieši, varmākas, krāpnieki... Es teiktu, diezgan paranojāls skatījums.

B.L.: Tieši tā, tādām cilvēkam šķiet, ka kāda nācija ir slikta un draudīga pati par sevi. Manuprāt, tas ir dīvaini – kā gan es varu uzskatīt, ka pilnīgi visi kādai nācijai piederīgie ir slikti?! Bet es piekritu kam citam. Man ļoti patika, kā Leonards sacīja: “Nelietībai nav nācijas!” Es nesa-protu, kā normālā sabiedrībā var nonākt pie jēdziena “nacionālā naida kurināšana”.

DDD: Šodien nacionāla naida izpausmes un agresija pārsvarā ir vēsta pret pamatnāciju, arī latviešiem, kas ieceļotājiem traucē realizēt savas iegribas. Tomēr vēsturē Hitleris un Staļins demonstrēja reālu izrēķināšanos ar cilvēkiem viņu nacionālās piederības dēļ un uzkurināja arī savus tautiešus tā rīkoties.

B.L.: Tā ir cita lieta. Man šķiet, paldies Dievam, esam jau tam laikam pāri, jo cilvēks un sabiedrība attīstās. 1937.–1938. gadā Krievijā tika iznīcināti ap 20 000 latvieši – tikai tāpēc, ka viņi ir latvieši. Kādēļ Staļinam latvieši likās bīstami? Tādēļ, ka visiem radi bija ārpus Padomju Savienības robežām, ar kuriem sarakstījās. Bet visus tomēr nenošāva arī tajā laikā.

DDD: Tika iznīcināti arī citu

tautību piederīgie, un šim zvēriskumam, manuprāt, bija racionāls aprēķins – Padomju Savienība gatavojās Baltijas valstu okupācijai. Latvieši Krievijā bija šķērslis...

B.L.: Protams. Šo domu viņi nekad neatmeta. Bija arī otrs apstāklis. Kad 1940. gadā Latvijā ienāca Sarkanā Armija, tad vairāki latvieši, kas iepriekš nebija nošauti, nāca tai līdzī un faktiski veicināja padomju varas realizēšanos.

Bet, atgriežoties pie jautājuma par nacionālo naidu, manuprāt, šādas apsūdzības, kāda ir izvirzīta pret Leonardu Inkinu un agrāk arī pret jums, ir vairāk nekā dīvainas.

DDD: Jūsu aizstāvamais ir apsūdzēts par to, ka esot izdarījis darbības, kas apzināti vērstas uz nacionālā, etniskā, rasu naida un nesaticības izraisīšanu. Viņš, reaģējot uz Izraēlas vēstnieces neslēpto ieinteresētību “Radio NABA” raidījuma “Tēvijas laikmets” slēgšanā, interneta vietnē “Draugiem.lv” publicēja citātu no “Padomju Savienības žīdu katķisma”...

B.L.: Jā, publicēja. Taču viņš nav paudis vai musinājis uz naidu pret kādu nāciju.

DDD: Interesanti, kur dzīvo Padomju Savienības žīdi, kas šajā citātā pauž negatīvu attieksmi pret citiem?...

B.L.: Strādājot pie Leonarda lietas, mēs meklējām psihologu, lai noskaidrotu, vai šis publicētais teksts ir tāds, kas, piemēram, mani var psiholoģiski iespaidot, mudinot uz naidīgām darbībām pret kādu nāciju? Manā skatījumā šis apsūdzības, kas bija jums un tagad ir Leonardam, ir pilnībā nepamatotas.

KAD “IEINTERESĒTĀ PERSONA” RAUGĀS...

DDD: Sarunas sākumā jūs teicāt, ka nelaimes sākas tad, ja negudru cilvēku ieceļ amatā, kur viņam ir vara. Vai to varētu attiecināt arī uz šādu krimināllieta safabricešanu?

Bruno Liberts: Domāju, jā. Redziet, kā lai es, būdams izmeklētājs, kuram ir jāuzsāk pret jums kriminālprocess, tagad pierādu, ka jūs kurināt nacionālo naidu, ka jūsu darbības ir vērstas uz nacionālās vai rasu nesaticības izraisīšanu? Man ir dots šāds uzdevums, un man ir jāpierāda, ka jūs bezgalīgi neieredzat kādu nāciju vai rasu.

DDD: Jūsuprāt, ir kādas “ieinteresētas personas”, kas dod uzdevumu, piemēram, Drošības policijai, uztaisīt krimināllieta?

B.L.: Jā, es pieņemu, ka tā ir. Katrā gadījumā tā izskatās. “Ieinteresētā persona” raugās, ka viņi – piemēram, jūs – tur pārāk daudz raksta tādas lietas, kas nav politiski korektas; tātad beidzot ir jāpieliek tam punkts! Un tad nu man, izmeklētājam, kuram ir vara, jāsāk domāt – kā es to varētu izdarīt.

DDD: Krimināllikuma 78. pants ir ļoti ērts ierocis?

B.L.: Taču, kā zināms, apsūdzībai ir jābūt ļoti konkrētai. Pret nekonkrētu apsūdzību nevar aizstāvēties, un, ja cilvēks nevar aizstāvēties, tad faktiski tiek pārkāptas viņa cilvēktiesības uz taisnīgu tiesu.

DDD: Piemēram?

B.L.: Piemēram, ja apsūdzētājs jums apgalvo, ka pulksten tikos un tikos jūs bijāt tur un tur un izdarījāt to un to, bet jūs sākat prāt – tad un tad es biju šeit, nevis tur, un to, lūk, var apliecināt šī kundze. Lūk, un beigās no apsūdzības nekas nesanāk. Un tas ir ļoti slikti – paliek neatklāts noziegums, kas nozīmē, ka orgāni ne velna nevar izdarīt, bet noziedznieks kaut kur kļūst apkārt.

DDD: Bet 78. pantam ir formāls nozieguma sastāvs – sekām nav jābūt.

B.L.: Ko tas nozīmē? Piemēram, ja es mudinu kādu izdarīt slepkavību, tad viss ir skaidrs. Mana apsūdzības pozīcija ir ļoti vienkārša – konkrēts mudinājums uz konkrētu darbību.

DDD: Mēs tikām apsūdzēti par to, ka mudinām latviešus veikt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju, tas ir, veicināt okupācijas gados no okupētājvalsts iebrakušo personu izceļošanu, jo ir atjaunota Latvijas neatkarība.

B.L.: Šeit taču sabrauca no visas PSRS dažādām tautībām piederīgie.

DDD: Jā, es arī nezinu tādu nāciju vai tautu kā okupanti vai kolonisti. Taču mums tika celta apsūdzība pēc 78. panta, kaut arī rakstā par starptautiska nozieguma seku atrisināšanu.

B.L.: Kas izmeklēja jūsu lietu?

DDD: Drošības policija.

B.L.: Es nezinu, kas viņiem tolaik bija priekšnieks...

DDD: Jānis Reinīks.

B.L.: Par viņu es neko nezinu. Nu, vienalga, lai arī kas viņš būtu. Bet visdīvainākais ir šis viņa limenis – ieliek cilvēku kaut kādā amatā, un viņam jāparāda, ka viņš strādā. Man ļoti sāp, ka pie varas un likumdošanas ir cilvēki, kuri nedomā par neatkarīgu valsti. Un šādi gadījumi, arī jūsu lieta, liecina par to, ka ar tām smadzenēm mums ir pašvaki.

Tāpat kā Leonarda krimināllietā arī jūsu apsūdzības balstījās uz “ekspertizēm cilvēktiesību jautājumos”. Ko gan tas nozīmē? Visšausmīgākais ir tas, ka es šķiru vaļā veco padomju laika Kriminālprocesa kodeksa komentārus, kurus ir uzrakstījis, piemēram, profesors Liede (diemžēl nelaiķis), un lasu, ka tiesības nevar būt eksperta izpētes priekšmets. Un tad es skatos, ko tad izmeklētājs man te ir sataisījis – ekspertīzi cilvēktiesībās? Ko tad viņš ir mācījies?

DDD: Ja Drošības policijas priekšnieks dod uzdevumu...

B.L.: Bet viņam taču ir jābūt pietiekami gudram un jāpasaka: “Priekšniek, tas neiet cauri!”

“PRIEKŠNIEK, TAS NEIET CAURI!”

DDD: Kāpēc ekspertīze nevar būt cilvēktiesību jautājums?

Bruno Liberts: Tāpēc, ka tiesības ir jāzina tiesai, izmeklētājam, prokuroram, advokātam. Tātad pašam Drošības policijas inspektoram, kurš veic krimināllietas izmeklēšanu, ir jāzina tiesības, arī cilvēktiesības, un viņš nevar aicināt kādu, kurš viņam tās skaidro.

DDD: Sanāk, ja inspektors nezina tiesības, viņš nedrīkst strādāt par izmeklētāju?

B.L.: Pilnīgi pareizi. Protams. Tas nozīmē, ka viņš, atvainojiet, ir stulbs. Un, ja tu esi stulbs, tad neķeries klāt cilvēkam!

mu – viņaprāt, vainīgs vai nevainīgs.

DDD: Būtībā tiesāšanās pārvešas par tādu kā farsu?

B.L.: Diemžēl tā sanāk. Bet, paldies Dievam, Jūsu un Inkina lietās tiesneši līdz šim ir bijuši

JA TIESA ŅEM VĒRĀ ŠĀDU “EKSPERTĪZI” CILVĒKTIESĪBU JAUTĀJUMOS, TAD SANĀK, KA ŠO LIETU IZTIESĀ NEVIS TIESNESIS, BET GAN TAS EKSPERTS, KURŠ SAKA, KĀ JĀTIESĀ.

DDD: Tomēr izmeklētājs tā vietā, lai pats konstatētu, vai ir kāds cilvēktiesību pārkāpums, pieaicina ekspertu, kurš uzraksta ekspertīzi, kas savukārt kļūst par pierādījumu attiecīgajā krimināllietā.

B.L.: Jā, šī eksperta viedoklis tiek izmantots kā pierādījums. Piemēram, Leonarda lietā šāds “pierādījums” ir Ilonas Kronbergas izteiktais viedoklis, kurš nosaukts par “ekspertīzi”. Un apsūdzība tiek būvēta šādi: no tā, ka ticis publicēts fragments no “Padomju Savienības žīdu katķisma”, var secināt to un to... Bet, ja ir teikts, ka var secināt, tad šāda apsūdzība neder! Jo viens secina vienu; otrs secina kaut ko citu. Lūk, un man rodas nelabas aizdomas – vai tikai Ilona Kronberga mani apzināti nemaldina ar saviem secinājumiem, kas nosaukti par “ekspertīzi”?

Redziet, tas nozīmē tikai to, ka šie cilvēki, kas izmeklēja Leonarda un arī jūsu krimināllietu, nav mācījušies Senās Romas gudrības. Romiešu tiesības ir mūsdienu tiesību pamatā. Tāpēc, ja izmeklētājs pieaicina šādu ekspertu tiesību jautājumos, viņam ir jāizsaka noraidījums. Ja tiesa nem vērā šādu “ekspertīzi” cilvēktiesību jautājumos, tad sanāk, ka šo lietu iztiesā nevis tiesnesis, bet gan tas eksperts, kurš saka, kā jātiesā. Nu, viņš varbūt nepateiks, cik gadi jāiedod, taču dod atzinu-

pietiekami saprātīgi. Jūs attaisnoja visās instancēs.

DDD: Mums spriedumā tiesneši ir ierakstījuši, ka apsūdzība celta ar politisku ievirzi... Sanāk, ka arī Drošības policijas nozīmētās “ekspertīzes” rakstītas ar politisku ievirzi.

B.L.: Drosmīgi! Es uzskatu, ka tie, kas izvirza šādas apsūdzības, grauj valsti. Un tas ir ļoti bēdīgi, esmu dziļi, dziļi pret to! Man šī valsts ir dārga un vajadzīga. Es gribu dzīvot Latvijā un vēlos, lai šeit dzīvotu arī mana ģimene un viņiem būtu labi. Bet, lai labi būtu nākamajai paaudzei, ir jāstrādā mūsu paaudzei.

Vēlreiz saku – jums paveicās ar tiesnešiem! Ļoti bieži taču ir dzirdēts: “Kāda valsts, tāda tiesa.” Un tas jau ir bīstami. Kā vārdā tiek uzrakstīts spriedums? Latvijas Republikas vārdā! Un, ja šis spriedums ir klaji nepareizs, netaisnīgs, tad šāda sprieduma rakstītājs ir gandrīz jau valsts ienaidnieks. Bet problēma tā, ka bieži vien tiesnesis domā – ja es attaisnošu, tad tas tur dabūs pa galvu, bet viņš taču ir mans kolēģis... Eh, labāk iedosim kādu mazāku sodiņu... Tas ir vienkārši šausmīgi. Nelaime tā, ka, ilgi strādājot kādā vietā, iestājas tas, ko saucam par profesionālo deformāciju – arī tiesnešiem.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

PAR SKOLU, MĀKSLU UN CILVĒKIEM

Saruna ar vokālo pedagogu Edgaru Kramiņu

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAI SKOLOTĀJS PROT SKOLOT?...

DDD: Jātgriežas atkal pie skolas un nerimstošajiem apgalvojumiem, ka bērni ir pārslogoti, ka mācīšanas metodes un līdzekļi ir novecojuši. Vai tiešām tā ir un, ja ir, tad kāpēc?

Edgars Kramiņš: Jā, bērni ir pārslogoti. Manuprāt, problēma nav stundās, bet faktā, ka mūsdienu bērniem ir grūtāk noturēt uzmanību, jo viņi nav pieraduši koncentrēties. Tie, kuri iet mūzikas skolā, ir vismaz kaut kā spiesti trenēt uzmanību. Apjoms, kas viņiem skolā jādara, ir nepadarāms – un nevajadzīgs. Un tāpēc visās skolās tagad ir konsultācijas, kas notiek pēc stundām. Bērni nevis iet mājās, bet izmisumā skrien vēl uz konsultācijām, kur viņi pabeidz stundās neuzspēto. Manuprāt, vainīgs ir pedagogs, kurš nezina, kas ir metodoloģija. Pašos pamatos izglītība šodien ir degradējoša, un pedagogs sen vairs nezina vārdu “metode”, “metodika”, “metodoloģija” jēgu un nozīmi.

DDD: Vai varat paskaidrot, kas ir “metodika”? Kas un kā šobrīd tiek mācīts – un kā tas būtu jādara? Vai varat minēt kādu konkrētu piemēru, lai mūsu lasītāji, kuri nav saistīti ar darbu skolā, saprastu situāciju?

E.K.: Centīšos, jo šīs lietas ne vienu vien reizi nācies skaidrot pedagogijas augstskolu absolventiem.

Par metodi pedagogijā un dzīvē vispār mēs sākam domāt tad, kad ir nepieciešams sasniegt izvirzītajam mērķim un uzdevumiem atbilstošus rezultātus. Ir nepieciešams zināt noteiktus paņēmienus un didaktiskos līdzekļus. Piemēram, lai apmierinātu izsalkumu, sev par uzdevumu izvirzām pagatavot mājās esošos kartupeļus. Paņēmieni jeb darbības principi te ir visdažādākie: vārīti, cepti, vārīti-cepti, krāsnī vai ugunskurā cepti, arī zaļi... Kontekstā ar didaktiskajiem līdzekļiem (vai es protu šai darbībai izmantot esošo vai neesošo eļļu, gāzi, ūdeni, pienu u.c.) tie veido konkrēto kartupeļu pagatavošanas metodi. Savukārt spēja kāda darba (arī mācīšanas ar mācīšanās) īstenošanai likt lietā vairākas metodes veido jau kartupeļu pagatavošanas metodiku, kura vienmēr ir pamatota ar paša iekšējo loģiku, vecumposma īpatnībām un atbilstību vajadzībām un vēlmēm.

Turpretim metodoloģija saistās ar metožu pētišanas ceļu un darbības organizēšanas pieredzi, veidojot sistēmu, kas spēj nodrošināt noteiktas nozares nepārtrauktu attīstību – piemēram, kartupeļu salmiņu ražošanu.

KAD ZEMISKUMS CĪNĀS AR APDĀVINĀTĪBU

DDD: Dažus gadus paralēli studijām Kultūras akadēmijā es mācījos iepriekš pieminētajā RPI-VA, kas sagatavo pedagogus. Studēju mūzikas pedagogiju. Vērojot

studiju biedrus, uzdevu sev jautājumu, kuri, manuprāt, būtu labi skolotāji, kuriem es labprāt uzticētu bērnu skološanu. Ar nožēlu jāatzīst, ka tur nebija gandrīz neviena tāda studenta. Daudzi studēja pedagogiju tikai tādēļ, ka citā augstskolā nebija izturējuši uzņemšanas konkursu.

Edgars Kramiņš: Jā, tas tā ir. Kā augstskolu pedagogs savos 17 prakses gados es varēju nosaukt labi ja 10 skolotājus, kuriem labprātīgi uzticēt savu bērnu izglītošanu. Lielākā daļa Latvijas pedagogu ir kompleksu mākti cilvēki.

Vai varat minēt cilvēku, kuram nevis vienkārši nosvinam 80 gadu jubileju, bet cildinām viņu – un ne tikai jubilejā, bet godājam visu gadu, ar lielu pompu un tagad ar tādu pašu pompu piesakām arī 81. dzimšanas dienu?!

MANI NEIZBRĪNA AUGSTSKOLĀS NOTIEKOŠAIS, JO ATLIEK TIKAI PASKATĪTIES, KAS IR PASNIEDZĒJI, LAI VISS UZREIZ KĻŪTU SKAIDRS.

DDD: ?!..

E.K.: Jā, tas ir Raimonds Pauls. Un to viņš ir panācis, es uzskatu, ar saviem mazvērtības kompleksiem. Paulam mazvērtības komplekss radās tad, kad viņu pilnīgi pamatoti neuzņēma Latvijas Komponistu savienībā. Raimonds Pauls ir labs pianists (par to viņam ir jāpateicas Hermanim Braunam, kurš viņu noturēja uz ceļa un ļāva saņemt diplomu). Jā, Pauls raksta ļoti labas un lipīgas melodijas, kuras aranžē citi (daudzi no viņiem jau ir Aizsaulē) un kuriem pateicoties šīs dziesmas vēl šodien ir tik populāras.

Cilvēki ar kompleksiem dzīvē var paveikt ļoti daudz. Komplekss ir labs dzinulis, taču tas ievirza personības struktūru negatīvismā. Cilvēki droši vien ir aizmirsuši, ka tieši Raimondam Paulam kā kultūras ministram būtu jāpateicas, ka mums nav Rīgas Operetes teātra. Manuprāt, tas bija ārkārtīgi aplami, jo caur opereti un dziesmu spēli tautai bija dots tilts uz augstāku mākslu, tāpēc ka ne visi uzreiz spēj uztvert operu. Bet, ja likvidē operetes teātri, tad taču tā vietā var piedāvāt savus šlāgerus un šovus, kas tautu viennozīmīgi degradē! Paula ministrēšanas laikā tika aizvērts arī Jaunatnes teātris, un vesela jauniešu paudze izauga bez sava teātra, bez saviem iemīļotajiem tēliem un mākslas brīnuma vispār.

Paulam ar to nepietika – viņš nolikvidēja divus orķestrus. Viņš cīnījās arī ar Imantu Kokaru. Tieši Raimonds Pauls, kamēr Kokars bija ārzemēs, par Mūzikas akadēmijas (tolaik vēl Latvijas Konservatorijas) rektoru viņa vietā iecēla Juri Karlsonu. Kādēļ? Tādēļ, ka Kokars bija zinošs mūzikā un uzstāja, ka Mūzikas akadēmijai ir jāgatavo mūzikas pedagogi. Bet Pauls teica – izņemt no Konservatorijas visu, kas nav saistīts ar izpildītājmākslu! Šādi no pedagogijas aiziet vērtīgākie cilvēki visās augstskolās un visās skolās. Bet mēs turpinām pielūgt

Paulu kā “Indijas svēto govi”. Par kādu garīgumu tautā šeit var runāt?

Jā, arī par šādu mākslinieciskās personības degradāciju ir jārunā. Turklāt atklāti, vienlaikus atzīstot gan šī cilvēka apdāvinātību, gan morālo zemiskumu – faktiski dzīves traģēdiju, kurai pateicoties mūs uzrunā ar viņa pirkstiem izvilinātās melodijas. Tikai atklātās sarunās par un ap mākslu mēs iemācīsim jauno paaudzi novērtēt patiesas latviešu kultūras vērtības, ne tikai krievu estrādi, vācu šlāgeri vai amerikāņu holivudiski lipīgās melodijas.

Cilvēki, kuri sasnieguši briedumu ar nosacījumu, ka personības pamatos ir izpratne par klasisko kultūru, pēc tam var atļauties jokot, parodēt, savienot dažādas, it kā pirmajā brīdī šķietami nesavienojamas idejas, brīvi interpretēt popmūziku un klasisko

ta. Cilvēku, kurš strādātu ar bērniem pagastā, var mierīgi atrast. Pagasta robežās vienmēr cits citu pazīst, zina, kuram kādas problēmas. Pagastā bērniem var iemācīt, ka klasesbiedrs nav vainīgs, ka viņa tēvs dzer. Esot savā vidē, bērns nejutīsies atstumts – kā tas ir tad, ja viņu aizved uz lielu pilsētu, kur valda neiecietība. Atrodoties starp savējiem, kuri izprot katra bērna individuālās vajadzības, var iemācīt pamatvērtības, kas dzīvē ir galvenās. To pierāda, piemēram, Krišjānis Barons, kura mamma taču bija analfabēte, bet kura spēja iemācīt savam dēlam pamatvērtības.

JO “CITĀDĀK” – JO VAIRĀK NAUDAS

DDD: Jūs pārzināt Latvijas un pasaules mūzikas kultūras aizkulisus. Vai varat atklāt, kādēļ no reizes uz reizi Dziesmusvētki – kultūras vērtība, ar kuru latvieši lepojas, – kļūst aizvien nebaudāmāki? Kādēļ klausītāji un arī dalībnieki zaudē prieku piedalīties šajos svētkos? Kas veido Dziesmusvētku repertuāra politiku?

Edgars Kramiņš: Nacionālās apvienības pārzinā esošā Kultūras ministrija visus šos gadus realizē no ASV ievazāto neoliberalismu, kura pamatā ir Starptautiskā Valūtas fonda nodarbe ar banku glābšanu un cilvēku iznīcināšanu. Kā simulējošais princips tiek minēts – “valsts neiejaukšanās ekonomiskajās attiecībās”. Lai gan tieši ar Valsts kultūras kapitāla fonda un tur iecelto ministrijas pārstāvju klātbūtni tas notiek visstingrākajā kontrolē, sekmīgi veicot latviešu tautas garīgo pamatvērtību (arī profesionālās un tautas mākslas) un Dziesmusvētku degradāciju. Un te nedrīkst aizmirst, ka neoliberalisms maskējas aiz retorikas par individuālo brīvību, personīgo atbildību, brīvo tirgu un privatizāciju – arī Dziesmusvētku repertuāra privatizāciju no atsevišķu virsvadītāju pusēs.

Degradācija notiek tāpēc, ka Dziesmusvētki ir kļuvuši par biznesa projektu šaurai, elitārai ļaužu grupai – partijas funkcionāriem. To vidū ir arī tā saucamais inteliģences zieds – svētku virsvadītāji, kuri veido repertuāru, bet kuru domas un rīcība ir pakļautas nevis tautas izjūtām,

bet sava maka saturam un honorāra apjomam. To apliecina Dziesmu un deju svētku organizatoru augstprātība un nihilisms saziņā ar sabiedrību, kas faktiski neatpaliek no politiķu un valdības saziņas stila. Kultūras ministrs Dace Melnbārde kā UNESCO agente Latvijā imitē sabiedrībā diskusiju, bet ar reāliem darbiem paliek aizkrāsnē, jo attieksmes jautājums pret tautu ir greizs.

Kultūras procesu privatizētājiem ir pavēstīts, ka naudu viņi saņems tikai tad, ja nepiedāvās neko akadēmisku, laika gaitā pārbaudītu un patriotismu veicinošu, bet gan kaut ko jaunu, nebijušu, citādu... Jo īpaši dāsni tiek atalgoti tie, kas šo citādumu (perversitāti) velti bērniem un jauniešiem. Nav jau svarīgi, ka teātra izrādes nosaukumā minētā “melnā sperma” nav sastopama pat nēģeriem. Galvenais, ka vārds “sperma” ir izkliegtis. Tāpēc arī Dziesmusvētku repertuārs ir sabiedrību neuzrunājošs, jo tas ir mākslīgs – intelektuāli veidots, latviešu dzīves izjūtai un laika ritējumam attālināts, bez emocionāli garīgā pienesuma. Šādā veidā mēs kā tauta smokam. Tāpēc arī tāda reakcija.

Par Dziesmusvētku aizkulisēm cilvēkiem tāpat nekļūs skaidrs, jo nevar vienā intervijā atspoguļot, kā virsvadītāju starpā notiek nežēlīga cīņa par to, cik kuram dos diriģēt dziesmas vai veidot dejas. Visu izsaka tūkstoši un spēja par tiem pēc tam nopirkt džipu vai māju. Šie fakti ir pieejami. Tam, kurš spēj izveidot ko “citādāk”, – jo vairāk viņam dziesmu un vairāk naudas.

DDD: Ko jūs ieteiktu cilvēkam, kurš izlasa šo interviju un domā – ko tad man darīt?

E.K.: Lai viņš ieklausās savā sirdsbalsī, lai saprot, ka visu pasaules naudu nenopelnīs, ka manta ir aizejoša. Lai padomā par brīdi, kad viņam būs jādodas Aizsaulē – kāds viņš tur aizies. Dzīves galā mēs līdzīgi kā restorānā saņemam rēķinu par patērēto. Lai cilvēki padomā, kāds izskatīsies rēķins, kuru viņiem noliks priekšā dzīves beigās. Un vēl – ļoti būtiski cilvēkam ir iemantot mieru, iekšēju līdzsvaru un pašpalāvību. Bez tā mēs neko nevar izdarīt. Ja cilvēks būs nervozs un saraustīts, tad pār viņu valdīs citi.

Intervēja Liene Apine

KAUT KAS IR KĀRTĪGI AIZŠTOPĒJIES...

Saruna ar psihoterapeitu Viesturu Rudzīti

Turpinājums no iepriekšējā numura

DDD: Vai, jūsuprāt, mūsu tauta ir vesela?

Viesturs Rudzītis: Domāju, ka nav. 1940.–1941. gada, 1949. gada represijas ir iecirtušas ļoti pamatīgi. Latviešiem iekšā ir palikusi neuzticēšanās – nāks jauni laiki, un būs atkal... Tātad iekšā ir bailes gūt panākumus. Bet ne krievu, ne žīdu etnisi to neredz – latvieši to redz. Tas ir interesanti! Tomēr es nesaskatu risinājumu šādi: uz priekšu, aiztrieksim tos krievus un žīdus! Šī trauma gluži vienkārši ir jāārstē.

NĒM LĀPSTU UN DARI KAUT KO!

DDD: Kā ārstēsim okupācijas laikā iecirsto brūci, ja nevēlēsīmes veikt DDD procesu, tas ir, likvidēt objektīvās sekas, kuras radījis noziegums? Jūsuprāt, vai tiesnesis uztvertu jūs nopietni, ja jūs, soloties ārstēt, lūgtu tiesu uzlikt par pienākumu izvarotajai sievietei dzīvot kopā ar izvarotāju, kas ielauzies viņas dzīvoklī, ar necieņu izturas un ģirgājas par šo sievieti un viņas bērniem?

Viesturs Rudzītis: Latviešu tauta neizārstēsies, ja tiks aizvākti krievi vai kādi citi...

DDD: ...ja okupanti tiks aizvākti bez latviešu tautas aktīvas gribas izrādīšanas, tad neizārstēsies. Taču pirmās atvēršanās pazīmes būs pamodusies vēlēšanās atbrīvoties no viņiem.

V.R.: Latviešu tauta izārstēsies

enerģiju cīņai ar okupantiem, tu to atņēmsi sev un savai ģimenei. Tie okupanti, protams, ir, bet viņi aizņem varbūt vienu procentu no šīs zemes. Bet 99 procenti ir mūsējie.

DDD: Nu, Valodas referendums gan uzrādīja gauži citādu ainu, un arī 9. maijā Pārdaugavā ir krietni vien liels pūlis, kurš plivina Krievijas karogus. Ja paraugās reāli un bezkaislīgi, tad var ieraudzīt, ka kaut kas mums te kārtīgi ir aizštopējies... Varbūt mēs, latvieši, sirgstam ar Stokholmas sindromu?

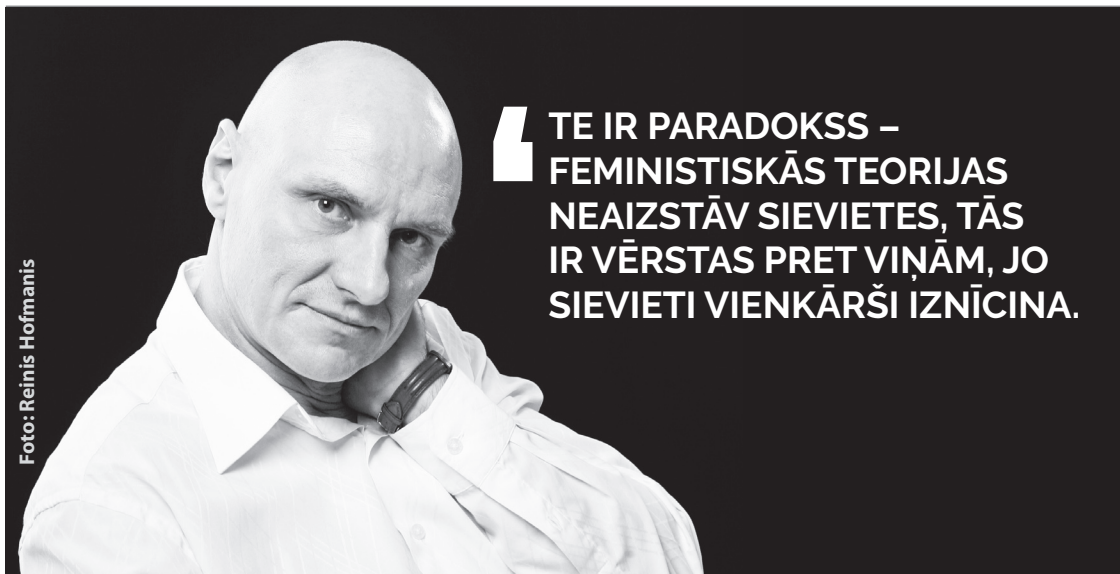
V.R.: Es par savu misiju uzskatu sadot pa mizu tiem latviešiem, kuri dzīvoja man pretī tajā piecstāvu mājā kopā ar krieviem un lida pāri žogam kopā ar krieviem ēst manus ķiršus. Mans patriotisms ir mēģināt tos inficēt latviešus raut no turienes ārā un teikt: "Ņem lāpstu un dari kaut ko!"

LATVIEŠU PLEBEJISKOŠANĀS

Viesturs Rudzītis: Ja skatāmies uz latviešiem tikai kā uz nāciju, kas izveidojās 19. gadsimtā, tad nocērtam sev galvu. Un to jau kaut kādā mērā esam izdarījuši, jo pietiekoši nekomunicējam ar šo kultūras slāni.

DDD: Ar kuru?

V.R.: Ar vācbaltisko. Imantam Lancmanim ir pētījumu cikls par zudušām pilīm un muižām Latvijā – "Māja, kuras nav". Var just, ka viņš kultūras ainavu redz pilnīgi citādu nekā tagad esošo – plebejisko. Es teiktu, ka

TE IR PARADOKSS – FEMINISTISKĀS TEORIJAS NEAIZSTĀV SIEVIETES, TĀS IR VĒRSTAS PRET VIŅĀM, JO SIEVIETI VIENKĀRŠI IZNĪCINA.

V.R.: Pirmkārt, svarīga ir izglītība.

DDD: Kāda izglītība – ne jau universitāšu?

V.R.: Tas ir tas, ko es savu iespēju robežās daru.

DDD: Cik zinu, jūs pētāt sieviešu un vīriešu psihes arhetipus.

V.R.: Jā, un vajag izglītēt un audzināt gan sievietes, gan vīriešus.

SADARBĪBAS VIETĀ – SĀNCENSĪBA

DDD: Šķiet, evolūciju uz priekšu virza tieši vīriešu vēlēšanās iekarot sievieti. Sabiedrība, kurā sieviete kļūst viegli iekarojama, degradējas.

Viesturs Rudzītis: Tur jums piekritu. Respektīvi, mums šodien vajag vīrieti, kurš būtu līdzvērtīgs sievietei. Bet šis process nav vienkāršs. Piemēram, ja runājam par Stambulas konvenciju – bieži vīrietis, kurš paziņo, ka viņš būs līdzvērtīgs, tiek uzskatīts par vardarbīgu... Daudzos gadījumos šī vīriešu emancipācija ģimenē nenotiek gludi – tā noris reizēm ar kliegšanu, ārdīšanu, pat rokas pacelšanu...

DDD: Sievietes sišanu? Kāpēc?

V.R.: Tāpēc, ka vīrietis bieži vien ģimenē jūtas izmisis un bezpalīdzīgs. Un viņš, gluži kā bērnībā māti, redz savā priekšā milzīgi lielu sievu, ar kuru var komunicēt tikai vardarbīgi.

DDD: Manuprāt, evolūcijas sekmīgai norisei šobrīd ļoti liela loma ir jāvelta tieši sievietes garīgajai un tikumiskajai izaugsmei. Un, protams, par to visupirms ir jādomā pašai sievietei. Tas ir pavisam pretēji tam, par ko šobrīd ārdās feministes. Sievietes uzdevums ir iedvesmot vīrieti uz garīgu izaugsmi, pilnveidošanos.

V.R.: Jā, tieši tā. Kur ir vāji vīrieši, tur sievietei ir jābūt gan sievietei, gan vīrietim – viņai ir jābūt gan mājsaimniecei, gan jāpelna nauda. Tas sievietei dod varas sajūtu "es varu visu", bet tas faktiski iznīcina sievišķību. Te ir paradokss – feministiskās teorijas neaizstāv sievietes, tās ir vērstas pret viņām, jo sievieti vienkārši iznīcina.

DDD: Manuprāt, vislielākais klupšanas akmens ir tas, ka sieviete, ieguvusi tiesības izpausties arī ārpus ģimenes, vēlas kopēt vīrieti – būt kārtīgs vecis. Taču, ja sieviete iet politikā, biznesā – vienlaigā kurā jomā – viņai tur ir

jāienes tas, ko tieši sieviete spēj dot, padarot konkrēto jomu ētiskāku, tikumiskāku... Domāju, ka šobrīd neatliekamais sievietes uzdevums ir cilvēces morāles līmeņa pacelšana.

V.R.: Jā, tā varētu teikt.

Saprotiet, atšķirība starp sievieti un vīrieti ir absolūti kardināla. Skatoties Latvijas vēsturē, ir konstatēts, ka sieviete ir dzīvojusi vidēji 33 gadus un mirusi piektajās dzemdībās. Psihologija ir tāda – jauna, plaukstoša sieviete paliek stāvoklī un vienā no pieciem gadījumiem dzemdībās nomirst. Bērnu mirstība ir viens pret četri. Lūk, tās ir ļoti dziļas jūtas, ļoti dziļas atklāsmes tieši šajā dzimšanas un nāves mistērijā. Tā ir pasaule, kurā sieviete skatās kā akā. Un tad atnāk vīrietis, kas ir mēģinājis atrast sev vietu kaut kur starp zemi un debesīm, skatījies zvaigznēs un atklājis astronomiju, matemātiku un attīstījis tehniku... Principā tās ir divas pilnīgi atšķirīgas uzveres, kurām būtu jāsadarbojas.

DDD: Bet šobrīd notiek tāda kā sāncensība?

V.R.: Jā. Man patīk, kādu nosaukumu Elita Veidemane reiz izdomāja mūsu sarunai – "Kura sieviete būs spēcīgākais vīrietis?". Viņa ļoti precīzi formulēja – būtībā politikā un biznesā tagad iet sievietes, kuras sevi ir apspiedušas sievišķību, kuras identificē sevi vairāk ar vīrišķo daļu.

BET PASAULE MAINĀS

DDD: Esmu dzirdējusi sakām, ka šis ir Rietumu pasaules pēdējās dienas. Vai jūs tam piekristat? Vai Rietumu pasaule iet bojā?

Viesturs Rudzītis: Es teiktu, ka šis ir liberālisma pēdējās dienas. Tā, par kuru runājam, ir Rietumu pasaule kopš Otrā pasaules kara beigām. Šis ir stāsts par kultūrmarksismu, par "Frankfurtes skolu", par 1968. gadu... Vienam no "Frankfurtes skolas" domātājiem Teodoram Adorno ir darbs "Autoritatīvā personība", kurā viņš faktiski paziņo, ka visi mēsli ar Hitleru, Musolini un visu, kas tikko notika Eiropā, radušies tāpēc, ka vainīgs ir stiprs, autoritatīvs Tēvs. Tātad, ja mēs šādu Tēvu izvīrām, tad dabūjam diktatūru un karu. Tāpēc Tēvu vajag iznīcināt un veicināt seksuālu revolūciju...

Pēc Otrā pasaules kara Rietumvalstu valdības, ne bez savu

visbagātāko pilsoņu īpašas ieinteresētības, strādāja pie jautājuma – kā tas var būt, ka 20. gadsimta totalitārie režīmi guva tik lielus panākumus sabiedrības konsolidēšanā un ideoloģiskā pakļaušanā. Bija vilinoši iekonomēt uz smago dažādi domājošas sabiedrības pārliecības darbu. Taču izrādījās, ka visgrūtāk manipulēšanai ar masām pakļaujas nācija, baznīca un ģimene, tādēļ, saprotams, tieši pret tām tika vērsti visasākie un mērķtiecīgākie uzbrukumi. Tas nenācās grūti, jo pēc fašisma un nacisma automātiski diskreditējās tieši tas, ko vadonji ne tikai Vācijā un Itālijā, bet visā Eiropā, ieskaitot Latviju, cēla visaugstākajā godā – nācijas vienotību, ģimeni, saimniecisku uzplaukumu, demogrāfiju. Svārsts novirzījās uz otru pusi.

Un tad izrādījās, ka anarhistiski komunistiskais 1968. gads kapitālistisko valstu valdībām bija īsta medusmaize – studenti demonstrēja aizkavējušos pusaudžu vecumu ar tam raksturīgo autoritāšu krīzi (aizliegt aizliegumus!) un seksuālo revolūciju, kura ietvēra sevi arī seksuālo minoritāšu iznākšanu uz skatuves. Un pēc 1968. gada šīs tendences izpausmes redzam strīpām vien.

Es gribu teikt, ka šobrīd esam iestrēguši viszemākajā punktā, kur notiek jau Tēva "nogalināšana" – Māte paliek kopā ar Dēlu. Tas tagad ir tipiski. Vīrieši tiek pataisīti par dēliem, kuriem priekšā ir mātes figūra.

DDD: Tomēr kas liek jums domāt, ka šis ir liberālisma pēdējās dienas?

V.R.: Tramps, iespējams, signalizē par to, ka muži beidzot ir atnācis mājās – uzsitis ar roku uz galda un pateicis: "Tagad jūs dzirdēsiet arī manu balsi!" Sak, nevienam pāri nedarišu, bet mans redzējums būs kā tēva pēdējais vārds. Ja tas tā arī būs, tad, es domāju, šī principā ir laba ziņa arī latviešiem. Lai gan vēl nezinām, kā izveidosies Trampa praktiskā politika. Taču no ideoloģiskā viedokļa, man liekas, būs pārmaiņas, un to cilvēki arī Latvijā sajūt.

Man ir ļoti grūti skatīties uz notiekošajiem procesiem cilvēka psihē, ģimenē un sabiedrībā atsevišķi. Redzu tos kā ļoti saistītus.

Intervēja Līga Muzikante

LAI GAN VĒL NEZINĀM, KĀ IZVEIDOSIES TRAMPA PRAKTISKĀ POLITIKA. TAČU NO IDEOLOĢISKĀ VIEDOKĻA, MAN LIEKAS, BŪS PĀRMAIŅAS, UN TO CILVĒKI ARĪ LATVIJĀ SAJŪT.

tad, ja dzemdēs bērnus. Nāvi var uzvarēt vienīgi ar dzimstību.

DDD: Protams, ja nedzemdēs bērnus, tad mūsu tauta izmirs. Taču kā panāksim, lai Krievijas piektajai kolonnai nedzimtu bērni?

V.R.: Bet viņiem dzimst daudz mazāk, un tas ir rādītājs, ka viņi šeit labi nejutās. Redzam, ka neatkarības laikā latviešu skaits relatīvi ir pieaudzis tādēļ, ka krievi vairāk izbrauc un viņiem mazāk dzimst bērnu. Savā laikā jau slavenais ārsts Jānis Zālītis pētīja gan dzimstību čekistu ģimenēs, gan dzimstību čekistu upuru ģimenēs. Tam, ka viņš esot apsekojis 10 000 cilvēku, nespēju noticēt. Bet es ticu, ka gan varmākam, gan upurim bērni nedzimst.

Respektīvi, ja tev ģimenē bijusi vardarbīga nāve – kamēr neesi šo konfliktu atrisinājis, tikmēr kaut kas aizštopējas. Un tad, protams, ir okupācijas sajūta un rodas nepieciešamība kaut ko izārstēt. Bet maz ir cilvēku, kuri pēta, kas ir noticis un kā atgriezt sevi veselību, lai droši varētu skatīties nākotnē. Vairums skatās apkārt, kurš ir vainīgs. Un šajā brīdī gribu teikt – stop! Ja atdosi savu

mēs savā kultūras apziņā esam plebejiskojušies, degradējušies, salīdzinot ar 19. gadsimtu. Un diemžēl turpinām to darīt. Man liekas, tas kaut kādā mērā ir saistīts ar 1905. gadu, par kuru runājam iepriekš.

Feodālisms un demokrātija nav dabiski – tie ir kultūras produkti. Demokrātiju ir ļoti viegli samaitāt, ja tajā ienāk nekvalificēti, neizauguši indivīdi. Mums nav jānoliek pilsoņa eksāmens – ka tu esi spējīgs uzņemties pilsoņa atbildību. Tev vienkārši ir 18 gadu, un tu iegūsti vēlēšanu tiesības. Šis ir moments, kad var teikt, ka latviešu tautas attīstība ir gājusi degradējošā, kultūru nogalinošā virzienā. Un tā ir kaut kāda jocīga programma, kuru nevaram skatīt izolēti. Runājot par Latvijas problēmām, viena ir tā, ka nekvalificēti un bezatbildīgi cilvēki, kuri psiholoģiski nav pieauguši, var iet vēlē, un visas partijas danco viņiem pakāļ: "Kā gan viņus uzrunāsim, kā nopirksim, lai par mums nobalso?"...

DDD: Tā saucamā demokrātija ir mūsdienu reālija gandrīz visā pasaulē. Ko varam darīt, lai latvieši nedegradētos?

KURIOZS AR STREIPU

Jānis Rožkalns

Kanāla “RĪGA TV 24” 10. februāra raidījumā “Preses klubs” starp citiem tematiem raidījuma vadītājs **Kārlis Streips** pieteica apspriest “Neatkarīgās Rīta Avīzes” interviju ar Jāni Rožkalnu, tātad mani. Raidījumā vēl piedalījās divi Saeimas deputāti – **L.Čigāne** un **M.Šics** – un operdziedātājs **M.Jenčs** (skat.: <http://play24.lv/video/7633/preses-kluba-diskute-miervaldis-jencs-martins-sics-lolita-cigane>).

Kad pienāca kārta pārrunām par manu interviju, Streips vienā teikumā sacīja, ka tur esot apgalvots, ka “Latvija nav brīva valsts, bet līdzinās PSRS laikam”, pilnā krāšņumā demonstrējot savu necieņu pret preses brīvību, jo, saprotams, cienījams viedoklis eksistē tikai viens: tā, kā to saprot Kārlis Streips. Un tālāk jau deva vārdu pārējiem apspriedējiem.

Raidījuma viesi tūlīt uzsāka pārrunāt problēmas par latviešu valodas lietošanu Latvijā. L.Čigāne iesāka ar to, ka “Rožkalns jau bieži pārspīlējis... jo mūsu tauta nekad nav dzīvojusi tik labi kā šodien”. Un tā arī turpināja šo valodas tēmu līdz raidījuma beigām, ik pa brīdim fonā parādot manu bildi un avīzi ar publicēto interviju.

Kāpēc šis ir kuriozs?
PIRMKĀRT, parasti visus naski kritizēt gatavais LU Žurnālistikas fakultātes pasniedzējs K.Streips pat nepajautāja, vai kāds manu interviju vispār ir lasījis (šķita, ka nav!);

OTRKĀRT, šajā intervijā valodas problēmas vispār nav pieminētas;

TREŠKĀRT – tāds, lūk, A.Ēka vadītajā “zombēšanas TV” ir “Preses klubs”, kur presi vispār neapspriež, bet peld pilnīgi brīvās fantāzijās.

Pēc raidījuma noskatīšanās šo savu reportāžu (pārdomas) nosūtīju arī visiem raidījuma dalībniekiem. Atbilde pienāca tikai no Lolitas Čigānes: “Es atvainojos,

ja savos izteikumos esmu bijusi neprecīza vai paviŗša.”

Vai tiešām “Rīga TV 24” ir Andreja Ēka speciālprojekts ar nepārprotami mērķi – graut visu, kas vēl mūsu tautai ir palicis svēts? Atklāts paliek galvenais jautājums: kā tas ir iespējams un kas par to atbild, ja mūsu valstī var nesodīti raidīt televīzijas kanāls, kurš pārkāpj visas civilizētās sabiedrības vērtību, diplomātijas un pieklājības normas?

Kad savas pārdomas publicēju feisbukā, bijušais iekšlietu ministrs Ēriks Jēkabsons atsūtīja savu komentāru.

Ēriks Jēkabsons: Jāni! Tautieši! ...pēc traģisma un traģikas atskārsmes mūsdienu kosmopolitiskajā žurnālistikā, kas īstenības faktus aizstāj ar “alternatīvajiem faktiem”, kas joprojām marksisma “šķiru cīņu” sauc par cilvēktiesību cīņu... pēc vilšanās un izbrīna nāk sapratne par “politkorektuma un mūsdienu boļševisma” izpaušmēm – sevišķi “RĪGA TV 24” Streipa pārraidē...

Pat Eiropas liberālajos TV kanālos, kā arī ASV liberālajos TV kanālos nav tik atklātas, tiešas un vulgāras propagandas par sodomismu, par homoseksualistu laulībām un dzīvesveidu, par nacionālisma noārdīšanu, pret tradicionālajām ģimenes vērtībām un kristīgo ētiku, baznīcu, valsts nācījas ideju... Kas sponsorē pārraides, kur Streips lamā ASV prezidentu par “oranžo monsturu”, “mērķaķi” un citos vārdos? Ja kāds te ir politkorektuma nacists un tradicionālo vērtību nīdējs un apnīrdzējs, un naida runas kurinātājs, tad tas ir Streips! Latvi klusē, kamēr sodomists Streips katru vakaru māca melus, netikumu un izvirtību Latvijai... Murgs! Ko Ēķis? Atbalsta to visu?... Tādā gadījumā Ēķis ir vai būtu (pēc ASV kritērijiem) demokrātu/liberāļu kreisā anarhistu un pseido libertiāņu spārnā, kas zina visu par visu un visu par visiem, un zina, ko darīt, nedarot neko savos tolerances dziļumos un augstumos...

PALĪDZI, DIEVS!

Andris Ozols

Rīga

Pēc ilgāka laika nolēmu paklausīties Atmosdas laika mūziku – “Līvus”, Igo, Rozenštrauhu, Ievu Akurāteri. Pavisam citu sakņējumu ieguvusi Ritmaņa dziesma “Manai tautai” Ievas Akurāteres izpildījumā:

Mana tauta, tā nikst visās pasaules malās.
Bez zemes savas tā cīnās un dalās.
Mana tauta, tā nikst visās pasaules malās,
Pat savā zemē tā neaug kā nākas.
Palīdzi, Dievs, palīdzi, Dievs,
Visai latviešu tautai,
Saved to mājās pie Daugavas krastiem,
Saved to mājās.
Palīdzi, Dievs, palīdzi, Dievs,
Mūsu latviešu tautai
Dzīt saknes drīz brīvas Latvijas zemē!
Dzīt saknes drīz brīvas Latvijas zemē!

Kā vēl labāk pateikt? Bet kas notiek tagad? Vai tiešām gājām uz Barikādēm, lai čekisti, partijas padomju darboņi kļūtu par miljonāriem, bet tautai jāpamet sava zeme, lai varētu dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi? Nē!

Latvijā tiek ieviesta Darvina teorija par dabīgo atlasī – izdzīvo tikai stiprākais un veiklākais. Šim divām vajadzīgajām spējām dzīvnieku pasaulē cilvēku sabiedrība ir pievienojusi klāt vēl spēju blēdi-

ties, krāpt, melot, liekuļot, izliekoties to visu neredzam.

Mūsu kungi (biedri) aizmirsuši, ko viņiem partijas skolās mācīja par revolucionāro situāciju, kad apakšas vairs negrib dzīvot pa vecam, bet augšas vairs nevar. Mūsu augšas to izliekas neredzam.

Kad latvieši modīsies, nebūs labi tiem, kuri to neredz.

RIETUMU PASAULES PĒDĒJĀS DIENAS

Andrejs Vadžra

Ukraiņu politologs, filozofs, publicists

Turpinājums no iepriekšējā numura

2017. gads var kļūt par lūzuma punktu ne tikai Rietumiem, bet visai cilvēku civilizācijai, kas nepastarpināti ir atkarīga no Eiropas un ASV uzbūvētās globālās pasaules iekārtas sistēmas.

Ar mazākiem zaudējumiem no šīs kataklizmas izies tās valstis, kurām ir stabils valstiskums, augsta finansiāli ekonomiskā, resursu, enerģētikas un tehnoloģiju līmeņa pašpietiekamība, pietiekams sociālās pašorganizēšanās līmenis, nopietns militārais spēks un ievērojams iedzīvotāju daudzums.

Tādu valstu nav daudz. Pēc sava potenciāla Ķīna un Krievija ir galvenās no tām.

Tomēr Ķīna ir mazāk pašpietiekama par Krieviju. Ķīna ir iemontēta dziļāk pašreizējā transnacionālās oligarhijas globalizētajā impērijā finansiālā, ekonomikas un tehnoloģiju ziņā. Tās dabas resursi un enerģijas avoti ir ierobežoti. Tas nozīmē, ka pašreizējās pasaules iekārtas sabrukuma gadījumā ĶTR būs ļoti ievērojami zaudējumi un tā tiks ievērojami atmesa atpakaļ savā attīstībā. Tas būs nopietns trieciens, no kura ķīniešiem nāksies ilgi atgūties.

Bet perspektīvā Ķīnas kontrolē atradīsies visa Āzijas dienvidaustrumu daļa. Jaunās pasaules iekārtas apstākļos šis reģions būs pilnībā ķīniskais. Ķīniešiem tur gluži vienkārši nav nopietnu sāncenšu, kuri ir spējīgi mēroties ar viņiem gan finansiāli ekonomiskajā, gan militāri politiskajā plānā. Eiropas un ASV politiskā un ekonomiskā sabrukuma gadījumā gigantiskais iekšējais Ķīnas tirgus kā magnēts pievilks no globalizētās sistēmas izkritušās Āzijas dienvidaustrumu valstis.

Vēl labākā starta pozīcijā pašreizējās pasaules iekārtas sabrukuma gadījumā atrodas mūsdienu Krievija.

AR MAZĀKIEM ZAUDĒJUMIEM NO ŠĪS KATAKLIZMAS IZIES TĀS VALSTIS, KURĀM IR STABILS VALSTISKUMS, AUGSTA FINANSIĀLI EKONOMISKĀ, RESURSU, ENERĢĒTIKAS UN TEHNOLOĢIJU LĪMEŅA PAŠPIETIEKAMĪBA, PIETIEKAMS SOCIĀLĀS PAŠORGANIZĒŠANĀS LĪMENIS, NOPIETNS MILITĀRAIS SPĒKS UN IEVĒROJAMS IEDZĪVOTĀJU DAUDZUMS.

Pirmkārt, izgājusi caur sociāli politiskajām pagātnes kataklizmām, tā ir izstrādājusi noturīgu valstiskuma formu, kas ir spējīga ātri reģenerēties, un sociālo organismu ar augstām pašorganizēšanās spējām. Šis ir visai svarīgs un pietiekami rets ieguvums, kura nav daudzām mūsdienu valstīm un tautām.

Otrkārt, Krievijai ir kolosāli dabas resursi, kas garantē stabilu darbu un ekonomikas attīstību.

Treškārt, tai ir gigantiskas enerģijas avotu rezerves. Kā zināms, tehniskā civilizācija nespēj pastāvēt bez tradicionālajiem enerģijas avotiem.

Ceturtkārt, Krievijai ir viena no pasaulē spēcīgākajām armijām, kuras organizatoriskā, materiālā, militāri tehniskā un tehnoloģiskā modernizācija tiks pabeigta tuvākajos gados. Pasaules haosa apstākļos spēcīgai, cīnīties spējīgai un ar jaunākajām bruņojuma sistēmām nodrošinātai armijai būs, ja ne izšķiroša, tomēr milzīga nozīme jaunajās ģeopolitiskajās spēlēs.

Piektkārt, pateicoties Rietumu sankcijām, Krievija kopš 2014. gada ir ievērojami nodalīta no pasaules finanšu ekonomiskās sistēmas, kas zināmā mērā ir sagatavojis to stabilai, pašpietiekamai eksistencei, atrodoties ārpus mūsdienu pasaules iekārtas rāmjiem ar tās finansiālajiem un tehnoloģiju resursiem. Līdz ar to Krievijas ražošana lielā mērā ir saistīta ne ar Eiropas tirgu, kas nozīmē, ka Rietumu tirgus krišana neatstās kritisku ietekmi uz Krievijas ekonomiku. Kaut gan, neapšaubāmi, tādēļ sava veida grūtības būs.

Sestkārt, Krievijā ir augsti attīstīts zinātnes līmenis. Kas pats par sevi mūsdienās ir liels retums.

Septītkārt, Krievijas iedzīvotāji kopumā ir diezgan attīstīts cilvēciskais materiāls kultūras, intelektuālā un civilizētības plānā.

Un, visbeidzot, astotkārt, Krievijas un tās sabiedroto gigantiskais tirgus ir finanšu ekonomiskais magnēts, kas pievilks sev ne-Rietumu valstu ekonomikas, kuras būs izkritušas no Rietumu ietekmes sfēras.

Būtībā Krievijai ir viss nepieciešamais potenciāls tam, lai kļūtu par pasaules lideri un noteiktā veidā ietekmētu jaunas, postrietumnieciskas pasaules kārtības un pasaules iekārtas veidošanu, balstoties uz jauniem principiem un vērtībām.

Tulkoja Vita Nikitina

Avots: <http://andreyvadja.livejournal.com/627310.html>

VAI BIĻETE UZ KĀRTĒJĀ “TITĀNIKA” REISU?

Turpinājums no 3. lpp.

Vācija maksā kompensācijas daudziem cietušajiem, visvairāk “izredzētajiem un apgraizītajiem”... Tikmēr latvieši, iečubinājušies Eiropā, vien gaida...

Jautājums – kāpēc mēs bijām gatavi uz visu, lai tik neatlaidīgi tiktu Eiropas Savienībā un saplūstu ar to vienotā, nāvējošā ekstāzē? Plaukstošās labklājības vietā mēs satikāties ar sabrūkošu vecenīti civilizācijas nāvē agonējošas bedres malā. Viņa kā slikonis velk tajā arī mūsu latviešu tautu un mūžīgo cerību – Latvijas valsti.

Un, kamēr latvieši gaida gaišo nākotni, tikmēr to, ko nepaspēja sagraut un iznīcināt visu gadsimtu iekarotāji un okupanti, cenšas paveikt eiroliberāli ar mums nesaprotamām un nepieņemamām regulām un morālām nevērtībām. Kāds prieks, kāda labsirdība un dāvana, kāda laime! Latvietim atļāva ēst senču “Jāņa sieru”, “sklandraušus” un pelēkos zirņus, uz kuriem savulaik tupināja nerātņelus!!!

Visa tradicionālā tautsaimniecība ir iznīcināta, kaut kas vēl ag-onē, pagrīdē slēpjoties no birokrātijas. Kas Latvijā vēl nav iznīcināts? Visi entuziasti cenšas sakārtot muzejus, senču mantojumu, lai kaut kas paliktu atmiņā par izzūdošo latviešu tautu, jo nākotnes vīzijas NAV! Materiāls Holivudai, kad filmēs Osternus... Vai to varētu nosaukt par solidarizēšanos ar Eiropu, kas pēc neilga laika perioda arī pārvērtīsies bijušās civilizācijas muzejā? Pārtaips par to, kas bija Grieķija Romai... Mēs cienām to kā šūpuli, par slaveno vēsturi, par radio kultūru un civilizāciju. Bet vai mēs gribam tagadējo Eiropu, kas ir degradējusies un izpildījusi savas funkcijas un kuru morālie izdzimtenī pārvērš to par “Titāniku”?...

LATVIEŠI, PRETOJĒTIES!

Lūk, ko es jums teikšu. Tie, kas ir gatavi iznīcībai, – iznīkstiet! Mums, latviešiem, tādi ir vien kārtējie nelieši no “Titānika”! Glābt viņus, upurējot savu tautu un valsti, slaveno senču pagātnei, vergojot viņu izdzimtenī labā, uzklāusot viņu nekam nederīgos padomus mūsu tautai, pavilcinot viņu nekam nederīgo dzīvi – tā ir nodarbe citiem idiotiem. Viņiem saprotama ir tikai viņu uzpūtība, augstu valstsvīru amati, peļņa bez sevišķas piepūles un pašu uzpūstās mulķības mērvienības, kas ir atbilstošas viņu neprātam. Viņi ir spējīgi norīt un atraugāt tikai to, ko atraduši savā klaunu arēnā, bucojoties un knaibot celulīta riepās. Citus viņi neuzklausa, un viņus neinteresē citu tautu viedoklis un liktenis.

Vēsture jau ved Rietumeiropas civilizācijas paliekas uz krematoriju, bet eirofani pēdējos gadus spriedelē vēl par homoseksuālu tiesībām? Kad organisms saindēts, mirstošais cer vēl uz “brīnumu”. Homoseksuāli dos dzīvību Eiropai?

Latvieši, pretojieties! Nesēdēsim un negaidīsim glābēju, bet apjēgšim, ka mūsu nākotne ir apslēpta mūsu attieksmē pret notiekošo. Ja būsīm pasīvi, mēs aiziesim bojā; ja aktīvi pretosimies un glābsim paši sevi – mēs izdzīvosim.

Turpmāk vēl...

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tālr./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 2 500, apjoms 2 x A 2

LASĪTĀJA KRITIKA

“Ja baidies no vilkiem, mežā neej!”

Aivars Gedroics

Daugavpīlī

PAR MUMS UN MŪSU CĪŅU

Laikam ritot, mainoties gadam pēc gada, nereti nākas aizdomāties pašam un arī uzklāusīt līdzcilvēku ziņkārās jautājumus – nu jūs, radikāļi, tā cītīgi cīnāties jau labu laiku, bet vai esat ko reāli sasnieguši, kāds no jūsu mērķiem ir piepildījies un realizējies dzīvē? Un nākas vien atzīt, ka labākajā gadījumā līdz šim esam varējuši vien piebremzēt latviešu tautas iznīcināšanas procesu, taču to apturēt un mainīt valsts politiku pretējā virzienā neesam spējuši.

Uz nākamo loģisko jautājumu “kāpēc?” var būt daudz un dažādu atbilžu, gan pieminot mūsu cilvēkresursus, gan finanšu līdzekļu trūkumu, gan tautas vairuma nožēlojamo mietpilsoni-

izdevumus vīrusu infekcijas ārstēšanai, kurā viņš ir iedzīvojis jūsu šķaudiena rezultātā. Šo līdzību es minu tādēļ, ka neviens politiski aktīvs cilvēks nevar būt pasargāts no tā, ka kāds uz viņu apvainosies un mēģinās piedzīt no viņa gandarījumu civiltiesiskā kārtā. Lai no tā izvairītos, viņam ir tikai viens ceļš – vispār nekad ne par vienu neko nerakstīt un publiski nerunāt, bet, ja tomēr to darīt, tad tikai pozitīvā nozīmē. Te nu atkal nāk prātā cita zināma paruna: “Ja baidies no vilkiem, mežā neej!”

Mēs, patrioti, gan ar savu darbību esam pierādījuši, ka no vilkiem (mūsu tautas ienaidniekiem) mēs nebaidāties; nu tādā gadījumā mums nav arī jāsaudzē viņi cīņas procesā, kurš jau pēc idejas nevar būt viegls un gluds. Jādomā nevis par to, vai mēs viņus neesam par daudz aizskāruši, bet gan pilnīgi pretējo – vai neesam pret viņiem bijuši nepamatoti toleranti un saudzīgi? Es pats jau pirms vairākiem gadiem

...PANĀKT KAUT KO VAR, VIENĪGI DROSMĪGI CĪNOTIES UN NEATKĀPJOTIES NO SAVIEM VĀRDIEM UN UZSKATIEM!

zēšanos un kosmopolitizēšanos, kas notiek vispirms jau Sorosa bandas pakļautībā esošo saziņas līdzekļu ietekmē (bet tādi mūsdienās ir praktiski visi, gan prese, gan radio, gan TV). Par to ir jau gana rakstīts un runāts. Tomēr pastāv vēl kāds cits aspekts, kuram esam pievērsušies mazāk, bet kurš ir pietiekami nozīmīgs, lai to ik pa laikam mēs atsauktu atmiņā, proti, radikālisma un cīņas spara trūkums mūsu pašu, patriotu, darbībā. Ar to es, protams, nedomāju, ka mums būtu jāsāk lietot kādas vardarbīgas, pretlikumīgas metodes vai tišuprāt jāmēģina izsaukt uz sevi valsts drošības iestāžu dusmas. Nē, jādabojas pastāvošo likumu ietvaros, pagaidām tie vēl kādu vārda brīvības minimumu mums garantē, un, esot brīvībā, mēs varam būt vairāk noderīgi savai tautai, nekā atrodoties aiz restēm. Šādu vispārzināmu pamatpatiesību es neapšaubu.

Runa ir par ko citu – arī patrioti nereti mēdz slimot ar t.s. *politkorektuma slimību*, proti, viņi sāk ņemt vērā principu “aizliegts jau tas nav, bet neglīti tas izskatās (izklāusās), tāpēc labāk tā nerakstīsim (neteiksim)”. Tā arī mēs, stājoties pretī savas tautas ienaidniekiem, šad un tad *noraustāmies* un sākam šaubīties, vai mēs precīzi esam citējuši kāda mūsu tautas nelabvēļa (viltus drauga) teikto, vai neesam no tā kaut ko izmetuši vai pielikuši klāt, vai epiteti, ko mēs šim gribam veltīt, būs pietiekami *politkorekti*, vai viņš neapvainosies, vai nemēģinās mūs iesūdzēt tiesā... utt., u.tj.p.

Protams, vienmēr esmu uzsvēris nepieciešamību ievērot Krimināllikuma un arī Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas, bet civilprāvā var iedzīvoties, arī nejauši nošķaudoties līdzcilvēka virzienā, kurš teorētiski ir pilnīgi tiesīgs mēģināt piedzīt no jums

esmu saņēmis *labi domātus* aizrādījumus: sak, pareizi, jau tu, Aivar, raksti un runā, bet vai nevarētu drusku saudzīgāk, pieklājīgāk, viņi ir gan rupji, bet mēs taču tādi nedrīkstam būt... Uz to es atbildu parasti šādi: nelieši saprot tikai tādu valodu, kādā runā vai raksta viņi paši. Un, ja mēs gribam, lai viņi mūs respektētu, mēs tiešām nedrīkstam būt tādi kā viņi; nē, mums pret viņiem jāvēršas vismaz ar 10, ja ne 100 reizes lielāku niknumu, tikai tad mēs varam cerēt uz mums labvēlīgiem rezultātiem.

Ir jāatceras un jāievēro princips “viss, kas nav aizliegts, ir atļauts”. Tas attiecas, piemēram, uz simbolu “svastika”, uz tādām *politnekorektiem* vārdiem kā žids, nēģeris... utt. Par drosmīgu nevar saukt rīcību, ja mēs kādu ministru, kurš pats publiski atzinies savā “netradicionālajā orientācijā”, izvairāmies saukt par *pidaru*... Par drosmīgu nevar saukt cilvēku, kurš ievieto kādu savu izteikumu, piemēram, *tviterī*, bet, saņēmis no lasītājiem vairumā negatīvas atsauksmes, šo savu *tvitu* nekavējoties izdzēš, nereti vēl papildinādam to ar atvainošanās (ar šādu rīcību ir bēdīgi slavens, piemēram, TM parlamentārais sekretārs J.Jesalnieks)...

Pirms pāris gadiem kāds neapšaubāmi patriotisks kungs ievietoja savā portāla “*Draugiem.lv*” profilā fragmentus no PSRS židu katķisma, bet, kad viņu par to izsauca uz “čeku” un piedraudēja ar krimināllietu, viņš pateica, ka ierakstījis to nepārdomāti un dusmās, un izdzēsa šo publikāciju no sava profila. Tas gan viņu no krimināllietas ierosināšanas nebūt neglāba, taču radīja kuteļīgu situāciju viņa aizstāvības procesā – ja jau šajā ierakstā, pēc viņa domām, nebija nekā pretlikumīga, arī aicinājuma uz nāciju (rasu) naidu, tad kāpēc gan tas bija jādzēš? Gribot negribot iz-

veidojās juridisks paradokss...

Es jutos morāli un juridiski tiesīgs aizrādīt šādās situācijās, jo, kad, A.Krauzes sakūdīts, mūsu Kalnmeijers radio tiešraidē izteicās, ka mani, Aivaru Gedroicu, visdrīzāk būs jāsauc pie kriminālbildības par maniem ierakstiem *tviterī*, es, gluži pretēji, NEVIENU no tiem neizdzēsu, jo tieši tas taču liecinātu par manas nostājas juridisko vājumu un zināmā mērā pat par netiešu savas vainas atzīšanu. Un gala rezultātā nekāda lieta pret mani tā arī netika ierosināta...

Vēl pirms jau krietni senāka laika bija gadījums, kad kāds pārcēnīgs DP (čēkas) darbinieks A.Višņevskis (neesmu laikam vienīgais, kam tūlīt rodas asociācijas ar bēdīgi slaveno A.Višinski) izsauca mani uz pratināšanu Rīgā, Kr.Barona ielā 99A – bija jāatskaitās par maniem izteikumiem jau pasen likvidētajā interneta portālā “*Latvians.lv*”. Es drosmīgi atzinu konkrēto ierakstu piederību man un paziņoju, ka neko pretlikumīgu tajos nesaskatu un esmu gatavs vajadzības gadījumā stāties tādēļ tiesas priekšā. Ne uz kādu tiesu neviens mani nesauca, pēc pāris nedēļām saņēmām no DP paziņojumu, ka kriminālprocess pret mani ir izbeigts (juridiski neko-rekts dokuments, jo pratināts tiku kā liecinieks, nevis *persona, pret kuru uzsākts kriminālprocess*). Savukārt kāds cits puisis, pratināts šajā pašā sakarā, uzreiz atzina savu vainu, gala rezultātā būdams priecīgs, ka tika cauri ar prokurora priekšrakstu par sodu, samaksādamis tiem laikiem gana iespaidīgu naudas sodu.

Kāpēc to visu stāstu un atgādinu? Tikai ar vienu mērķi – lai lasītāji saprastu, ka panākt kaut ko var, vienīgi drosmīgi cīnoties un neatkāpjoties no saviem vārdiem un uzskatiem! Glēvuļus neviens ne tikai neciena, par viņiem nīrgājas un mēģina viņus nogrūst vēl zemāk, nekā viņi paši ir sevi nostādījuši. Naivi cerēt uzlabot savu stāvokli ar vainas (neesošas) atzīšanu un grēku nožēlu, šāda rīcība tikai atraisa rokas tiem, kas pret mums vērsas, un iedrošina viņiem darboties drošāk un nekaunīgāk. Un pretēji – stingra, nelokāma nostāja no mūsu puses, atteikšanās atkāpties no savas pozīcijas viņus biedē un atbrūņo.

Tautieši, nestrebiēt karstu! 100 reizes padomājiet, pirms kaut ko publiski sakāt vai rakstāt, bet, ja nu esat to izdarījuši, nekad un ne pie kādiem nosacījumiem vairs neatkāpieties no sava paustā viedokļa. Tikai tad jūs varat cerēt, ka tauta jums sekos, ka draugi jūs apbrīnos, ka ienaidnieki no jums bīsies un atkāpsies! Un vēl – kaut nedaudz jābūt gataviem arī riskēt! Atcerēsīties arī daudzu sportistu lietoto izteicienu: “Kas neriskē, tas uz piedēstāla nestāv un šampānieti tur nemalko!”

“Mēs maza tauta, mēs būsīm liela tik, cik liela būs mūsu GRI-BA (izcēlums mans – A.G.),” – tā savulaik ir teicis Rainis, un man atliek viņam vien pievienoties. Lai mums pietiek gribas 2017. gadā cīnīties par saviem ideāliem un nebaidīties!!!

BEZ CĪŅAS NAV UN
NEKAD NEBŪS UZVARAS!!!
CĪŅAI SVEIKS!!!